

Denne fil er downloadet fra
Danmarks Tekniske Kulturarv
www.tekniskkulturarv.dk

Danmarks Tekniske Kulturarv drives af DTU Bibliotek og indeholder scannede bøger og fotografier fra bibliotekets historiske samling.

Rettigheder

Du kan læse mere om, hvordan du må bruge filen, på
www.tekniskkulturarv.dk/about

Er du i tvivl om brug af værker, bøger, fotografier og tekster fra siden, er du velkommen til at sende en mail til *tekniskkulturarv@dtu.dk*

F. Linderberg.

Arbejdets Riddere.

INDUSTRI-
FORENINGEN.

331 88

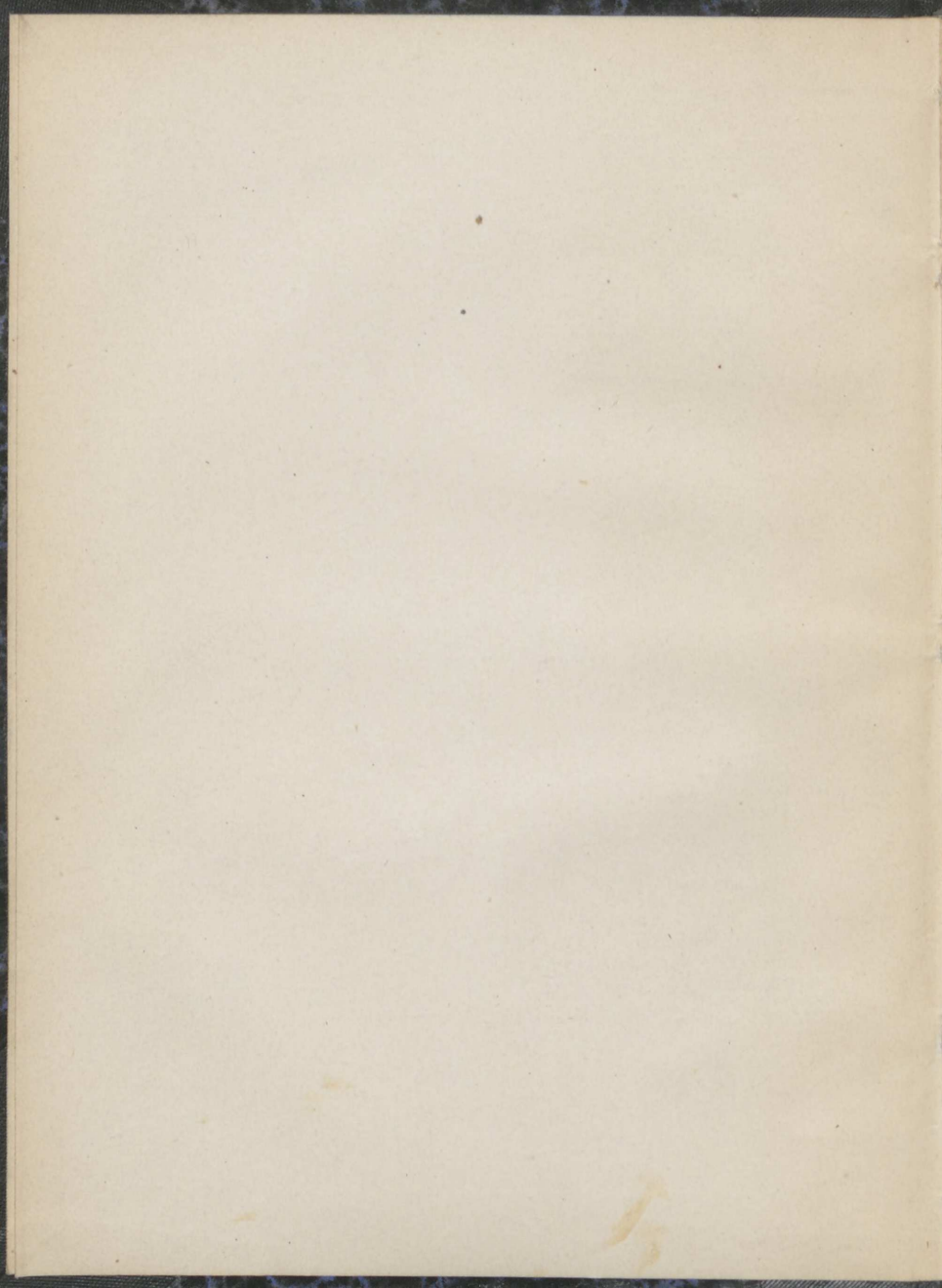
331 88

gl.

331.88(73) Lin

1893.

Bd.1.

89-47

ARBEJDETS RIDDERE.

Den sociale Oplysnings Forenings Smaaskrifter

Nr. 2.

Fernando Linderberg:

Arbejdets Riddere.

Iste Del.

INDUSTRI-
FORENINGEN.

DANMARKS TEKNISKE BIBLIOTEK

ARBEJDETS RIDDERE

En historisk Skildring

Arbejderbevægelsen i Amerika

Ved nærværende forelægges 1ste Del af en historisk Skildring af Arbejdets Riddere, der i sin Helhed vil omfatte Riddernes Forbunds Oprindelse, Udvikling, Formaal og Resultater. De følgende Dele vil forhaabentligt kunne komme til at foreligge i den nærmeste Fremtid. Maatte Skildringen ikke blot yde Bidrag til Oplysning om, hvad der foregaar i det fjærne Vesten, men tjene til at vække Deltagelse for Arbejdernes Sag herhjemme og give Forstaaelse af Arbejderbevægelsens Opgaver. I den Hensigt er den udgivet.

Sagasvej 14, 2, d. 20.—6.—93.

Forf.

I. Indledning.

De Forenede Stater har været Skueplads for en ejendommelig Udvikling. Fra den sejerrige Udgang af Uafhængighedskrigen i Slutningen af forrige Aarhundrede dannede de et Rige, i hvilket alt det var opnaaet, som selv de mest vidtgaaende liberale Fremskridts-partier i den gamle Verden endnu kæmper for: Republik, parlamentarisk Selvstyre, almindelig Valgret, Folkevæbning og Frikirke. Alle Betingelser synes saaledes at være til Stede for, at Pilgrimsfædrenes forhaabningsfulde Drøm skulde blive virkeliggjort: at det forenede Rige skulde danne en Mønsterstat, der kunde vise Verden et Folk, der lykkelig ved Arbejdet i Frihedens rene Luft udfoldede Broderskabets store Tanke og virkeliggjorde den almene Lighed.

I Løbet af et halvt Aarhundrede syntes Udviklingen at svare til Forventningen. Den frembragte Velstand blev jævnt fordelt, og Armoden var lige saa ukendt som Hoffets og Aristokratiets Overdaadighed.

Kun Negertrældommen kastede endnu den mørke Skygge ind over det sollyse Billede. Der maatte derfor kæmpes endnu en Gang. Den samme Tanke, som havde besjelet Fædrene til Kampen mod Tyranniet for oven, opildnede Sønnerne til Kamp mod Slaveriet for neden. Signalet lød, Krigen brød ud, Broderblodet flød i Strømme, Sejren blev vunden, og Negerens Frihed kundgjort for al Verden. Den sidste Skygge var forsvunden, Frihedens Straaler lyste over det hele Folk.

Men medens der drømmes om almen Lyksalighed, rejser der sig i Løbet af kort Tid et helt nyt Spørgsmaal, der her træder frem i en større og mere frygtelig Skikkelse, end det er fremstaaet i noget andet Steds paa Jorden.

Negertrældommen var uretfærdig, men Negertrællen var dog sikret dagligt Brød, og det sorte Slavesystem frembragte aldrig en Millionær.

Nu udvikledes et Industrisystem, der frembragte Millionærer i Tusendvis og i Titusendvis kastede Mennesker ned i Armodens Helvede.

Hidtil havde Amerika været et agerdyrkende Land. Nu gik det med Ildfart over til at blive et Fabrikland. Maskinindustrien tager et mægtigt Opsving, kæmpe-mæssige Byer opstaar med eventyrlig Hurtighed, Kapitalerne opsamlar sig paa enkelte Hænder, og snart viser sig den skærende Modsætning mellem de faa rige og de mange fattige.

Frikonkurrencen faar her Adgang til at løbe Linen ud og udvikle alt, hvad den gemmer i sit Skød. Ingen Steder ligger dens Resultater saa klart for Dagen som i Amerika.

Folkemængden udgør nu op imod 70 Millioner. Af disse er der nogle faa Tusende, som er Millionærer, nogle iblandt dem ejer mange Millioner og stønner ligefrem under Millionernes knugende Vægt. Der findes Eksempler paa Børn, der sødes som Arvinger til 7—800 Millioner Kroner. Alt i alt er Formuerne fordelt paa den Maade, at en Hundrededel af Befolkningen ejer en Tredjedel af al Formuen i Landet, medens Resten af Befolkningen kun har de 2 Tredjedele.

Denne Fordeling er paa Vej til at gøre Millionærerne lige saa ulykkelige i deres Rigdom som Arbejderne i deres Fattigdom.

Vidnesbyrd herom foreligger i følgende Udtalelse af *Vanderbilt*: „En Formue paa 800 Millioner Kroner er en Byrde for tung for ét Menneske. Vægten knuser

og dræber mig. Jeg vil ikke paalægge nogen af mine Sønner en saadan Plage. Jeg høster ingen Fornøjelse og ingen Glæde af den. I hvilken Henseende er jeg lykkeligere end min Nabo, som ejer en halv Million? Han faar ganske anderledes end jeg smage Livets virkelige Nydelser. Hans Hus er lige saa smukt som mit, hans Sundhed er bedre, han vil leve længere, — og saa kan han stole paa sine Venner.“*)

Medens Rigmændene saaledes er ved at segne under Kæmpeformuernes Byrde, trykker Kapitalismen Tusender af menneskelige Væsener ned i en Tilværelse, der trodser enhver Beskrivelse. Der gives Eksempler paa, at fattige Indvandrere fra den gamle Verden af Agenter sendes til Pladser, hvor de drives til Arbejde af raa Personer, væbnede med Bøsser og Revolvere og ledsagede af Blodhunde, og at saadanne Arbejdere maa nøjes med fordærvet Svinekød og muggent Brød og for den ringeste Forseelse mishandles paa det grusomste.

Denne Kløft mellem rige og fattige truer med at æde al Retskaffenhed ud af Folkets Liv. Bestikkelser trives i et Omfang, som ikke har sin lige i noget andet Land paa Jorden. Der findes Valgkredse, i hvilke alle Stemmer er til Fals. De fattige sælger, de rige køber og behersker alt i Kraft af den almægtige Dollar. Minimumsprisen er 4 Kr. for en Stemme. Men der betales ofte mere. En Bonde ønskede at købe en Tyr, men kunde ikke faa Handelen bragt i Stand. Saa kom Valget, og for sin egen og sine to Sønners Stemmer fik han Tyren uden Penge!

Den Demoralisation, der giver sig Udslag i den omfattende og ondartede Bestikkelse, slaar ogsaa ud i andre Forbrydelser. Mord udøves i et Omfang, der grænser til det utrolige og vokser med rivende Fart.

*) Charles de Varigny: Millionærer, oversat af Gerhard Gran, Bergen 1890. S. 52.

I 1889 blev der begaaet 3,576 Mord, i 1890 4,290, i 1891 5,906 og i 1892 6,792, altsaa i Løbet af de sidste 3 Aar en Forøgelse af ca. 90 pCt.!

Et af Amerikas mest ansete og mest udbredte Blade -- Chicago Herald -- karakteriserer Forholdene paa følgende Maade:

„I gamle Dage sagde vi til vore Sønner: „Vær modig, ærlig, brav og flittig, saa kommer du nok frem i Verden.“ Nu til Dags siger vi: „Du behøver hverken at være ærlig eller flittig. Du behøver blot at være fræk. Gaa til Kongressen og skaf dig en Lov, der sætter dig i Stand til at plyndre dine Medborgere. Tjen hurtigst muligt mange Penge uden at bryde dig om Midlerne, og hvis du faar Skrupler, saa se dig om i Landet, og du vil finde en hel Hær af højt ansete Slyngler, der alle er gaaet samme Vej til Højhed og Hæder.“

Den nationaløkonomiske Forfatter H. George skildrer Tilstanden saaledes:

„I alle store amerikanske Byer findes der i vore Dage en lige saa skarpt fremtrædende herskende Klasse som i de mest aristokratiske Lande i Verden. Dens Medlemmer har hele Kvarterer i deres Lommer, styrer Afstemningen ved Valgene, uddeler Embeder efter gensidig Overenskomst, og uagtet de ikke arbejder, er de klædt som Salomon i al sin Herlighed og udstrør Penge med ødsel Haand.

„Og hvem er saa disse Mænd? Er det de vise, de gode, de dannede, Mænd, som har erhvervet sig deres Medborgeres Tillid ved deres rene Levnet, glimrende Evner, alvorlige Studier og Redelighed i offentlige Tillidshverv?

„Nej, det er Spillere, Værtshusholdere, Nævekæmpere eller noget endnu værre, Mænd, som har gjort sig en Forretning af at beherske Stemmer, købe og sælge Embeder og Embedsdokumenter.

„Det er gennem disse Mænd, at de rige Kor-

porationer og de mægtige Pengeinteresser formaar at fylde Senatet og Domstolene med deres Kreaturer. Det er disse Mænd, som indsætter Skoledirektører, Opsynsmænd, Taksationsmænd, Medlemmerne af de lovgivende Forsamlinger og af Kongressen. Der findes Valgdistrikter, hvori en *George Washington*, en *Benjamin Franklin* eller en *Thomas Jefferson* ikke vilde have mere Udsigt til at komme ind i en lovgivende Forsamlings andet Kammer end under det gamle Styre i Frankrig en simpel Bonde til at blive Marskalk. Selve deres Karakter vilde være en uoverstigelig Hindring.

„Et af Barbariets Kendetegn er dets Ringeagt for personlig Ret og Ejendomsret. Men det er en velkendt Sag, at til Trods for vore Love kan hvem som helst, naar han bare har Penge nok og har Lyst til at dræbe en anden, gaa ind i et af de store Midtpunkter for Befolkningen og Forretningerne, tilfredsstille sin Lyst og saa overgive sig til Retfærdigheden med hundrede Udsigter mod én til ikke at lide nogen større Straf end at sidde en Tid i Fængslet og miste en Sum Penge, hvis Størrelse dels retter sig efter hans egen Formue, dels efter den Persons Stilling og Formue, som han har dræbt. Pengene bliver ikke betalte til den myrdedes Familje, som har mistet sin Beskytter, ikke til Staten, som har mistet en Borger, men til Sagførere, som forstaar den Kunst at skaffe sig Udsættelse, finde Vidner og gøre Jurymændene indbyrdes uenige.“ *)

Den demokratiske Regeringsform er end ikke billig.

„Vi kunde underholde en Kongefamilje, indlogere den i Paladser lig Versailles eller Sans Souci, forsyne den med Hoffolk og Livvagt, Garderobemestre og Jægermestre, lade dem give Baller, mere kostbare end Vanderbilts, og udstyre dem med finere Lystyachter

*) Henry George: Fremskridt og Fattigdom, oversat af V. Ullmann, Husebys Forlag, Kristiania 1886, S. 548.

end Jay Goulds for meget mindre, end hvad der bortødsles og stjæles under vort saakaldte Folkestyre. Hvilken stolt Indtægt vilde ikke tilfalde en Hertug af New York, en Marquis af Philadelphia eller en Greve af San Francisco, som vilde overtage disse Bykommuners Styrelse for 50 pCt. af, hvad der nu bortødsles og stjæles! (**)

De her fremdragne Kendsgerninger viser, at de sociale Forhold og de økonomiske Interesser er stærkere end de politiske Institutioner. Trods det, at der ikke kendes noget til den Militarisme, som mange i den gamle Verden betragter som Aarsagen til hele den sociale Elendighed, trods det, at den Kirke, som mange i den gamle Verden betragter som Moderen til al den aandelige Tvang, er fuldstændig skilt fra Staten, trods alle den borgerlige Friheds Velsignelser gaar den sociale Udvikling i en Retning, der tærer paa selve Folkets Marv og truer den hele Civilisation.

Klarere end noget andet Sted er det blevet godtgjort i Amerika, at Frikonkurrencen ikke mægter at bære de moderne Samfund til et lykkeligt Maal. Med de Resultater, der er frembragt i de Forenede Stater, har Frikonkurrencen fældet sin egen Dom.

Og Dommen lyder: vejret og funden for let. Og medens denne Dom fuldbyrdes derved, at Frikonkurrencen undergraver sig selv, sejler den Magt op, der skal løse den af og føre Samfundet i Havn. Og denne Magt aabenbarer sig ikke længere som blotte Theorier med Anvisning paa visse Planer til Reformation af Samfundet. Den ny Magt har allerede skabt varige Institutioner og lægger hver Dag Sten paa Sten til Fremtidens Bygning. Frikonkurrencens Kamp for Tilværelsen afløses Skridt for Skridt af Socialismens: Samarbejde for Tilværelsen.

*) Henry George: Samfundsspørgsmaal, oversat af Hans Brekke, Husebys Forlag, Kristiania 1886, S. 19.

II. Maskinalderen.

Frikonkurrencen forkynder, at Arbejdskraften er en Vare, hvis Betaling retter sig efter og kun kan bestemmes ved Tilbud og Efterspørgsel.

Under de gamle Forhold, da hver Borger arbejdede med sin kun sjælden meget store Kapital og med sine egne Redskaber, da der til enhver Tid var let og næsten gratis Adgang til Landets frugtbare Jorder, kom det ikke for en Dag, hvor umenneskelig og uretfærdig denne Betragtning er.

Anderledes under den moderne Udvikling. Medens Arbejderen før al Tid i Adgangen til Jorden havde Ryggen fri, til Siden kun havde Kammeraterne at konkurrere med og foran sig kun den enkelte som oftest mindre Kapitalist, staar han nu ikke blot over for den enkelte langt rigere Arbejdsgiver, men over for den i Karteller og forenede Selskaber organiserede Kapital, der underlægger sig Jorden og gennem Maskinerne tager baade Dampen og Elektriciteten i sin Tjeneste. Med et eneste Slag af den mægtige Damphammer udrettes mere, end den enkelte Smed med sin Haandhammer kan udrette ved 10 Timers strængt Arbejde. Med Dampploven pløjer en Mand i samme Tid mere end 30 Mand, der pløjer med Heste for.

Al Tale om, at den enkelte, enligt stillede Arbejder skal konkurrere med den saaledes organiserede Kapital med disse Kæmperedskaber i sin Tjeneste, er rent og skært Nonsens.

Ligesom Kapitalen organiserer sig, saaledes maa ogsaa Arbejdet organiseres. Ligesom Kapitalisterne forhandler med Arbejderne gennem deres Agenter, Forvaltere og Bestyrere, saaledes maa Arbejderne forhandle med Kapitalisterne gennem deres Agenter: de af dem selv valgte Tillidsmænd. Dette er kun lige Ret og i lige Grad i Kapitalens og i Arbejdets Interesse.

Det er saaledes den organiserede Kapital, der har fremkaldt Nødvendigheden af Arbejdets Organisation. Gennem Organisation har nogle faa beriget sig paa Bekostning af de mange. Hvorfor skulde da ikke de mange kunne organiseres til Fordel for alle?

Arbejderorganisationerne har to væsentlig forskellige Hovedformaal. Det ene Formaal er, at de enkelte Medlemmer ved deres særlige Erhverv kan opnaa mere sikre og fordelagtige Vilkaar. Det er denne Opgave, som Fagforeningen skal arbejde paa at løse, idet den protesterer imod, at Arbejdskraften skal nøjes med at betragtes og behandles som Vare, og i Stedet for Betaling efter Markedspris stræber efter at opnaa en Løn, der svarer til, hvad der kræves til menneskeværdigt Livsophold, og staar i Forhold til, hvad Produktionen til enhver Tid kan bære.

Men selve denne Opgave kan Fagforeningen kun mere tilstræbe end løse. Meget hyppig viser det sig, at Forhøjelse af Lønnen efterfølges af Forhøjelse af Vareprisen. For saa vidt, som dette sker, og navnlig, hvis det sker over hele Linjen, bliver Lønningsforhøjelsen mere formel end reel.

Arbejderorganisationen maa derfor have et andet og mere vidtrækkende Formaal, nemlig det at hindre, at Enkeltmand i Kraft af Monopoler og Privilegier udbytter det arbejdende Folk, og gennem Virksomheden for at sikre Producenterne Udbyttet af deres egen Produktion forbedre *alle* Arbejderes Stilling.

Det var Fagforeningens Opgave, der i Amerika som i England først og i vid Udstrækning samlede de organiserede Arbejdere. Den Opgave at frigøre Arbejderne i det hele og store tilhører Arbejderorganisationens seneste Historie.

I det Tidsrum, da Staterne levede som Kolonier under England, fandtes slet ingen Arbejderforeninger i Amerika. Først med det 19de Aarhundrede begyndte enkelte Arbejderforeninger at vise sig snart her, snart der.

Den første Strejke iværksattes i 1802. Det var Skrædderne i New York, der nedlagde Arbejdet for at opnaa et Lønningstillæg af 4 Kr. om Ugen. Med et Musikkorps i Spidsen marscherede de rundt i Byen og forsøgte at tvinge deres Kammerater til at slutte sig til Strejken, indtil Lederne blev anholdt og kastet i Fængsel. Paa denne Maade blev dette Arbejdernes første Forsøg paa Rejsning slaaet ned.

I den første Fjerdedel af Aarhundredet er det kun enkelte Fagforeninger, der fremstaar: Skibstømrernes i New York 1803, Hustømrernes samme Steds 1807, Typografernes samme Steds 1817 og en lignende i Albani 1822.

I 1820 ankom til New York to dygtige Organisatorer fra England. Disse to Mænd var Brødrene *Evan*, der udfoldede en meget nidkær Virksomhed. De udgav 1827 det første amerikanske Arbejderblad *Workingman's Advocate*, som senere blev efterfulgt af *The daily Sentinel* og *Young America*. Dette sidste var efter daværende Forhold temmelig yderliggaaende i sine Fordringer. Programmet indeholdt bl. a. Fordringer om Afskaffelsen af alle Monopoler, i Særdeleshed de Forenede Staters Bank, Arbejdernes Ret til deres eget Arbejdsprodukt for at sikre sig deres Løn, Kvindens Ligeberettigelse med Manden paa alle Omraader, Afskaffelse af Negerslaveriet og *Lønningsslaveriet*, Begrænsning af Ejendomsretten til Jord saaledes, at ingen Ejendomme maatte udgøre mere end 160 Acres, etc.

Først efter 1825 dannes Arbejderforeninger i større Antal i flere Stater. Fra 1825 til 1861 er det New York og Boston, der danner de to Midtpunkter for Bevægelsen. Fra 1850 søger flere af disse Foreninger Samvirken med hverandre og danner Fælles-Forbund, som forsøges udbredt i alle Staterne. Saaledes dannes typografisk Forbund 1850, Hattemagernes Forbund 1854 og Jærnstøbernes Forbund 1859.

Indtil omkring ved 1840 betragtedes Arbejderorganisationerne som ulovlige og revolutionære, hvorfor Lovens Strænghed ofte ramte Organisationernes Medlemmer. En Dom i 1842 fastslog imidlertid Arbejdernes Ret til Sammenslutning, hvorfor man først fra dette Tidspunkt kan regne Arbejderorganisationernes lovlige Tilværelse.

For denne Tids Arbejderforeninger var der to Spørgsmaal, hvorom al Opmærksomhed samlede sig: Arbejdslønnens Størrelse og Antallet af Læringer. Forhandling om Politik var ligefrem forbudt. Blev Ordet Politik nævnt ved Foreningernes Møder, rejste der sig en saadan Storm mod den dumdristige Taler, at han højtidelig maatte love aldrig at nævne det mere. Læringspørgsmaalet kunde iøvrigt ogsaa nok lægge Beslag paa Arbejdernes Opmærksomhed. Der var Eksempler paa Værksteder, hvor der kun var ca. 20 uddannede Arbejdere paa samme Tid, som der var 60 Læringer. Efter et finansielt Krak i Aaret 1857 var 150 Arbejdere paa et Værksted bleven afskediget i Løbet af 2 Maaneder. Meget hyppig tog Læringerne de afskedigede Arbejders Plads, idet disse bragte Arbejdsgiverne større Fortjeneste.

Denne Fremfærd gav Anledning til, at der i Foraaret 1858 dannedes en Maskinarbejdernes og Grovsmedenes Fagforening i Philadelphia. Foreningen blev ikke dannet paa noget bestemt Program. Det var nærmest kun Følelsen af, at noget maatte der gøres, der drev Medlemmerne sammen. De forstod, at kunde 100 Arbejdsgivere i denne ene By handle vilkaarlig med 3000 Arbejders Velfærd og Interesser uden nogen Modstand fra disses Side, vilde deres Stilling snart blive lidet bedre end Slavers.

Der var ingen, som paatog sig at lære Arbejderne, hvad de skulde gøre. Arbejderne maatte være deres egne Læremestre. Det blev den kommande Tids Arbejderforeninger forbeholdt at udvide Arbejderforening-

ernes Synskreds og lære dem de foreliggende Opgaver at kende.

I Aaret 1859 begyndte man for første Gang levende at føle den ny Tingenes Tilstand. I enhver stor By var der talrige Personer uden Erhverv. Landstrygere og Betlere begyndte at spørge om Brød. Lagrene var overfyldte, Priserne lave, men — Købe-
evnen manglede.

Folket var endnu ikke blevet fortroligt med Maskinalderens Frembringelser. Naar Talen faldt paa Købet af Varer, var det endnu ret almindeligt at høre Mænd og Kvinder sige: „Giv mig den haandforarbejdede Vare, Maskinen gør ikke Arbejdet, som den skulde.“ Købmændene hørte ogsaa hyppig Kravet: „Lad mig faa den indførte Vare, Amerika kan endnu ikke levere saa godt Arbejde som den gamle Verden.“

Varerne raadnede eller rustede paa Hylderne, medens Menneskene i stort Antal sled Brostene for at finde Virksomhed.

Forsøgene paa at danne nationale*) Arbejderforbund havde ikke fundet nogen Fremgang af Betydning. Nu gjorde Jærnstøberne et nyt Forsøg. Et Antal Repræsentanter af Støberiarbejdere samledes den 5te Juli 1859 i Philadelphia under Ledelse af den dygtige og af Arbejderbevægelsen fortjente *William H. Sylvis*, der kan betragtes som en af Datidens mest klartseende Arbejderrepræsentanter.

Ved denne Lejlighed holdt *Sylvis* et længere Foredrag om Arbejdernes Stilling og Opgaver, der giver et godt Indblik i den Betragtning, som var fremherskende hos Arbejderbevægelsens Foregangsmænd paa den Tid. Vi hidsætter følgende:

„Arbejdet har ingen Beskyttelse. De svage undertrykkes af de stærke. De mange er Trælle under de faa, i hvis Hænder al Velstand og Magt samler sig.

*) Omfattende alle Staterne.

„Hvilken Stilling skal nu vi, Amerikas Haandværkere, indtage i Samfundet? Kan vi for vort Arbejde kræve et Vederlag, der sætter os i Stand til at leve uafhængig og respektabelt og giver os Midler til at opdrage vore Børn saaledes, at de kan indtage en værdig Plads i Livet? Eller skal vi være tvungne til som ydmyge Ansøgere at bøje Knæ for Kapitalen og for et møjsommeligt Arbejde modtage en Betaling, der trøstesløst minder os om de Kæder, med hvilke vi er lænkede til vor Skæbne?

„I Samvirken er der Styrke.

„I Dannelsen af en national Organisation, der omfatter enhver Støberiarbejder i Landet, i et Forbund bygget paa en Grund saa bred som selve Riget, hvori vi lever, ligger vort eneste Haab.

„Enkeltstaaende kan vi intet udrette, men forenede er der ingen Urettens Magt, vi ikke kan byde Trods.

„Lad Støberiarbejderne paa de Steder, hvor de ikke allerede er organiserede, blive organiserede saa hurtig som muligt og knytte sig til den nationale Organisation. Lad jer ikke indbilde, at det ikke kan lykkes.

„Vi er ikke Theoretikere. Dette er ikke en Fantasiplan men en Plan, der er overordenlig praktisk. Er vi organiserede, kan der ikke øves Uret mod nogen enkelt. Arbejdsgiverne vil da ikke kunne tilegne sig nogen uberettiget Fordel. Der er ikke, og der kan ikke være nogen rimelig Grund til, at ikke Arbejdsgiverne skal betale os en rimelig Løn for vort Arbejde. Dersom Udbyttet af deres Forretning ikke er tilstrækkeligt til at erstatte dem for deres Virksomhed, — lad da Forbrugerne betale noget mere for deres Varer.

Vi spørger: „Er det ret, er det human, er det ærligt, fra Arbejderne, der forud fødes, klædes og bor alt for fattigt, at tage en Del af deres Føde og Klæder og berøve deres Familjer Livets Nødvendigheder ved at nedsætte deres Løn?“ *Dette maa ikke ske!*

„At løfte vort Fag op fra den Stilling, det er nedsunket i, at rejse os til den Plads, til hvilken vi som Haandværkere er berettigede, at stille os paa en Grund, der er tilstrækkelig til at sikre os mod videre Indgreb, at højne Støberiarbejdernes moralske, sociale og intellektuelle Stilling i Samfundet, — dette er Formaalet for vor nationale Organisation. For at opnaa dette saa ønskværdige Formaals forpligter vi, de forsamlede delegerede, os til utrættelige Bestræbelser og utallige Opofrelser.“

Mr. *Sylvis* Tale fandt saadan Genklang i Forsamlingen, at den blev antaget som Fortale til Lovene for Støberiarbejdernes nationale Organisation, hvorfra den senere gik over i flere andre Love for lignende Organisationer, hvis Medlemmer fremdeles kæmper for de samme Grundsætninger.

Mr. *Sylvis* indsaa tillige, at det ikke var nok, at Støberiarbejderne blev organiserede nationalt. Det var nødvendigt, at der tillige kom en Forbindelse i Stand mellem de forskellige Fags Organisationer. Men Erkendelsen heraf lykkedes det ham ikke at vække blandt de her forsamlede Arbejderrepræsentanter. Han fortsatte imidlertid sin Virksomhed i denne Retning og arbejdede uophørligt for at bringe Virksomheden for denne Forbindelse i Forgrunden.

De Mænd, der som *Sylvis* virkede for Arbejdernes Organisationer, indsaa, at skulde Arbejdet kunne konkurrere med Kapitalen, saa maatte det ligesom denne stadig have sine Agenter, der virkede i dets Tjeneste. De forskellige Organisationer valgte derfor Mænd, hvis hele Tid blev optaget af Virksomheden for Organisationerne. Disse Mænd, der saaledes kom til at lede Bevægelsen, kom efterhaanden i Forbindelse med hverandre. Ved gensidig Tankeudveksling kom de snart til Forstaaelse af, at der trængtes til noget andet og mere end Forbed-

ringen af Lønnen og Indskrænkningen af Lærlingernes Antal.

Det første Skridt til en mere udvidet Virksomhed blev foretaget i 1860. Paa Maskinarbejdernes og Grovsmedenes nationale Forbunds Aarsmøde foreslog Formanden, *Mr. Cassin*, at der skulde indgives en Adresse til Kongressen om Indførelsen af en — Otte-Timers-Arbejdsdag. Det var første Gang, at der fra Fagforeningernes Side blev rejst Krav om, at Kongressen skulde blande sig i Arbejderforholdene og derved regulere Arbejdstiden.

Hermed var Isen brudt. Den forkortede Arbejdsdag blev snart et frugtbart Æmne for Forhandling i de forskellige Afdelinger af Maskinarbejdernes Forbund. Fra dette spredtes Agitationen til andre Organisationer. Tankerne højnedes, Synet blev udvidet. Foruden ved *Ottetimers-Dagen* hæftede Opmærksomheden sig ved *Arbejderpressen* og *samvirkende Selskaber*. Fagforeningerne var i Færd med at blive udvidede til Arbejderforeninger.

Da Slavekrigen udbrød i 1861, var Arbejderne i travl Virksomhed med at fremme, udvide og fuldstændiggøre deres forskellige Organisationer. I Erkendelse af den Hindring, Krigen vilde lægge for Arbejderbevægelsen, saa Arbejderne baade i Nord og Syd med levende Uvilje paa enhver Bestræbelse, der gik i Retning af at afgøre Negerspørgsmaalet med Sværdet.

Ogsaa Arbejderne havde læst Uafhængighedserklæringens stolte Ord om Menneskets Ret til „Liv, Frihed og Adgang til at fremme sin Lykke“. Og hver Gang Ordene læstes, fik de en dybere Betydning. Frihed til at leve og Adgang til at fremme sin Lykke maatte mene noget andet og mere end det at være Slaver for Rigmændene. Men var der egentlig saa stor Forskel paa de sorte og de hvide Arbejders Stilling?

Slaveejerer kunde ustraffet mishandle Slaven og

berøve ham Livet, medens saadan Fremfærd var strafbar over for den hvide Arbejder. Men kunde nogen Mishandling være stort værre end den, den hvide Arbejder blev Genstand for, naar Kapitalisten afskedigede ham og udsendte Stikbreve, der hindrede ham i at faa Arbejde paany?

Formerne kunde være noget forskellige, i Virkeligheden var Stillingen den samme.

Det var derfor naturligt, at Forkæmperne for Negrenes Frigørelse og Arbejdernes Organisationer holdt Fred med hverandre. Begge var revolutionære i deres Karakter og stilede mod samme Maal: Frihed for de arbejdende Mennesker.

Men da der blev truet med Sværdet, gjorde Arbejderorganisationens Forkæmpere Indsigelse. Ledende Repræsentanter for Arbejderne udstedte Indbydelse til at holde en Arbejder-Konference i Philadelphia for at protestere mod Krigen.

Den 22de Februar 1861 aabnedes Konferencen af Mr. Sylvis, der saa en Ulykke for Landet i den udbrudte Krig. Medlemmerne af Konferencen var i god Overensstemmelse med Mr. Sylvis. For at afværge den truende Ulykke nedsattes et Udvalg paa 34 Medlemmer, der skulde forblive samlede og rundt omkring i Staterne foranstalte offentlige Demonstrationer imod Krigen.

Nedsættelsen af dette varige Udvalg var det vigtigste Resultat, der fremgik af Konferencen. Krigen lykkedes det ikke at afværge. Over for den var Konferencen magtesløs. Men Konferencen var desuagtet ikke forgæves.

Det nedsatte Udvalg lod det ikke blive ved Demonstrationer mod Krigen. Mødt som de var paa Arbejdernes Vegne, drøftede de ogsaa indgaaende Muligheder og Betingelser for Arbejderfrigørelsen i det hele. Men nu er det jo en Gang saa, at hvor som helst nogle faa samvittighedsfulde Mænd eller Kvinder

samles for at undersøge en Uretfærdighed og lede efter Midler imod den, — der finder vi Begyndelsen til en Revolution.

De Mænd, der var sammenkaldt til en Konference for at protestere imod Krigen, kom til at lægge Grund til en større Bygning. end de selv drømte om, da de blev sammenkaldt. Uden at vide det indledte de en Revolution, der endnu ikke er fuldbgyrdet, men stadig uden Ild eller Sværd baner sig Vej fremad mod sit store Maal.

III.

Det nationale Arbejderforbund.

Under Borgerkrigens første Aar gjorde Arbejderbevægelsen ingen Fremskridt. De fleste Arbejderforeninger opløstes af Mangel paa Medlemmer. Arbejderne fra de store Byer lod sig hverve til Armeen. Blandt dem, der gik forrest, saa man Styrelsesmedlemmerne fra de opløste Foreninger.

Medens Arbejderne kæmpede paa Slagmarken, fandt Kapitalisterne Vejen til Kongressen. Kun mod blodige Renter laante de Penge til Regeringen. Da Krigen var endt, var det Pengemændene, der beherskede Kongressen. En Taler i Repræsentanternes Hus ytrede, idet han saa sig omkring: „Jeg ser Repræsentanter fra 80 Banker sidde som Medlemmer af dette Hus“.

Disse Mænd brugte Lovgivningsmagten til deres egen Fordel. Medens de norganiserede Arbejdere maatte kæmpe med samvittighedsløse Arbejdsgivere og politiske Bissekræmmere, lagde Kongressen høje

Skatter paa alle Livsformødenheder, oprettede Monopoler og bortskænkede Millioner Td. Ld. af Folkets bedste Jord — alt til Berigelse af Kapitalisterne.

Ved Krigens Slutning fik ca. 2 Millioner Mænd deres Afsked som Soldater. Da disse Mænd nu søgte Fredens Gerning, erfarede de, at medens Krigen for Unionens Bevarelse var endt, rasede Kampen for Tilværelsen med uindskrænket Styrke.

I Sommeren 1865 var der 4 Millioner Mænd, der søgte Arbejde, hvor der kun var Brug for 2 Millioner. For hellere at opnaa noget Arbejde end slet ingen Ting tilbød Arbejdere deres Tjeneste for mindre end Halvdelen af, hvad der var nødvendigt til ordentligt Livsophold.

Under disse Forhold begyndte der endelig at blive Ørenlyd for Foregangsmændenes Tale om, at der var andre og mere betydelige Ting at virke for end Strejker og Reguleringen af Lærlingernes Antal.

Arbejderne er i Virkeligheden konservative. Organisationerne var bleven byggede paa Fagforeningens Grund. At faa Arbejderne til at forstaa, at der forelaa Opgaver ud over dem, der faldt inden for Fagforeningens Ramme, kostede det største og mest møjsommelige Arbejde.

Da en af Lederne i en bestemt Forening havde tilladt sig at udtale sig om, at der maatte gaas til Medvirkning af Lovgivningsmagten, blev der vedtaget en Resolution, der kaldte Lederen „tilbage til de første Grundsætninger“ og underrettede ham om, „at han ikke skulde lede Foreningen ind paa Politikens vildsomme Veje“.

Strejkerne var Medlemmerne derimod hidsige til at bruge. Naar Medlemmerne vilde gøre Strejke, gik de uden videre ud fra, at Styrelsen billigede dette. Kom der et advarende Ord fra Hovedkvarteret, blev det stæmpet som krysteragtigt; vovede Lederne at

fremhæve, at Arbejderne havde Uret, blev de mistænkte for at staa i Kapitalisternes Sold.

Der krævedes derfor i lige Grad Uegennyttighed og Taalmodighed af de Mænd, der skulde lede Arbejderne frem. Men lykkeligvis fandtes der ogsaa saadanne i et stort Antal af de Foreninger, der var spredt ud over alle Staterne

De første Forsøg paa at føre Arbejderbevægelsen ud over de blot faglige Baner samlede sig om Bestræbelserne for at danne fælles, nationale Arbejderforbund. Stærke Tilskyndelser til Virksomhed i den Retning var udgaaet fra det Udvalg, der blev nedsat af Konferencen i Philadelphia i Februar Maaned 1861.

Planen om saadanne, alle Staterne omfattende fælles Arbejderforbund blev drøftet paa Maskinarbejdernes- og Grovsmedenes National-Forbunds Aarsmøde i 1863. Resultatet af denne Forhandling var, at der blev nedsat et vedvarende Udvalg, der skulde virke for, at andre Fagforbund nedsatte lignende Udvalg. Medlemmerne af disse forskellige Udvalg skulde da træde sammen og udarbejde en Plan til Dannelsen af en fælles National-Fagforenings Repræsentation og til lignende Repræsentationer for de enkelte Stater.

Det følgende Aar 1864 kom Planen til Forhandling i Støberiarbejdernes Fagforening, hvis Præsident, Mr. *Sylvius*, anbefalede den „som værdig til den højeste Anerkendelse og Tilslutning“.

Planen godkendtes og et Udvalg nedsattes for at mødes og forhandle med Maskinarbejdernes og Grovsmedenes Udvalg. Men Støberiarbejdernes Forening var den eneste, der skænkede Planen nogen Opmærksomhed. Tiden var endnu ikke kommen til Gennemførelsen af Planen.

Først med de Erfaringer, der blev gjort i 1865, syntes det, som om Tiden var inde, da det var muligt at faa Arbejderne med til mere vidtrækkende Optræden. Forstod Arbejderne end ikke endnu, hvad der var at

gøre overfor de fremherskende Onder, at det ikke kunde nytte at gøre Strejker, naar 2 Mand kappedes om Arbejde overalt, hvor der kun var Brug for 1, det begyndte de i alt Fald at forstaa.

Forskellige Arbejder-Ledere indledte en Brevveksling med hverandre. 12 af disse samledes til et Møde i *Louisville* for at raadslaa om Midlet til at vække Arbejderne til Erkendelse af deres Stilling og Midlerne til at forbedre den.

De 12 Mænd antog ikke noget bestemt Program, men enedes om til alle Arbejderorganisationer i Amerika at udstede en Opfordring om at sende Repræsentanter til en Konference i Baltimore det følgende Aar den 20de Avgust 1866, for at der kunde vedtages en Sammenslutning af alle Arbejderorganisationerne i de Forenede Stater. I Motiveringen af dette Skridt kom Indbyderne tilbage til Kravet om den Otte-Timers Arbejdsdag. Det erklæredes, at Indførelsen af den Otte-Timers Arbejdsdag var af en saadan Betydning, at Kravet herom overskyggede alle andre Krav paa Arbejderreformer, hvorfor det paa Konferencen burde overvejes, hvad der kunde gøres for at gennemføre denne Reform.

Til den fastsatte Tid mødte 64 Repræsentanter i Baltimore. Mr. *Sylvis*, der mere end nogen anden havde virket for at faa Konferencen samlet, blev ved Sygdom hindret i at deltage i dens Forhandlinger.

Paa Konferencen forhandlede om Fagforeningernes velkendte Opgaver. Men foruden disse drøftedes ikke alene efter Bestemmelsen Kravet om den Otte-Timers Arbejdsdag. For første Gang førtes Forhandlingen ind paa en hel Række af mere omfattende Formaal: Samvirkende Foretagender (Cooperation), Møntfoden, Statsgælden, de offentlige Jorder og den Maade, hvorpaa disse sidste blev bortskænkede. For mange af Konferencens Medlemmer var disse Spørgsmaal fuldstændig fremmede. Fra flere Sider fremkom stærke

Indsigelser imod, at den Art Sager blev draget ind i Forhandlingen. Men der var ogsaa Mænd paa Konferencen, der var fast bestemte paa, at de ikke vilde skilles, før i alt Fald nogle af de Onder, som det arbejdende Folk led under, var bleven saaledes forstaaede, at der med samlet Magt kunde optrædes imod dem. Efterhaanden, som Forhandlingen skred frem, blev det ogsaa mere og mere kendeligt, at flere indsaa Nødvendigheden af, at Arbejderne ogsaa maatte optræde *politisk*. En Resolution blev vedtaget, der slog fast, „at ingen Arbejder til offentlige Embeder bør stemme for nogen Kandidat, som ikke anerkender Berettigelsen af Kravet om Gennemførelsen af en Otte-Timers Arbejdsdag“.

Vedtagelsen af denne Resolution betegnede et meget betydeligt Fremskridt. Der var dog adskillige, der vilde endnu videre. Flere udtalte sig for Dannelsen af et uafhængigt politisk Arbejderparti. Dette var dog Flertallet afgjort imod. Derimod opnaaedes der Enighed om at danne en fælles Arbejderorganisation under Navn af *Det nationale Arbejderforbund* *).

Formaalet for dette Forbund skulde være:

- 1) Indførelsen af en lovbestemt Otte-Timers Arbejdsdag;
- 2) Fremme af samvirkende Selskaber;
- 3) Udbredelse af Arbejderpressen;
- 4) Reform af Beboelsesforholdene;
- 5) de offentlige Jorders Salg til virkelige Nybyggere, ikke til Spekulatorer;
- 6) Regulering af Læringleforholdene;
- 7) Oprettelsen af Arbejderskoler og Læsesale;
- 8) Understøttelse af Sygigerne og Arbejdernes Døtre.

Endvidere vedtoges det, at der skulde agiteres for at faa alle Arbejdere, der tilhørte bestemte Fag, ind

*) The National Labor Union.

i Fagforeninger, og alle, der ikke hørte til særlige Fag, ind i almindelige Arbejderforeninger.

Om Strejker vedtoges en Resolution, der erklærede, at Strejkerne som Regel havde bragt Arbejderne megen Forstyrrelse, at de ofte mere var iværksat efter Følelser end efter Overvejelse og Grundsætninger, at de, der var de ivrigste for at begynde dem, gjerne var de første til at underkaste sig, at de derfor burde modvirkes og kun anvendes som et sidste Middel, naar alle andre Midler var udtømte, at enhver Arbejderforening burde vælge et Udvalg til at optræde som Voldgiftsdommere i alle Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Hertil føjedes en Erklæring om, at man antog, at de fleste Strejker vilde være undgaaede, hvis man tidligere havde oprettet saadanne Voldgiftsdomstole.

Endelig besluttedes det for Fremtiden mere aarvaagent at følge Politikernes Optræden og lægge Mærke til, hvad der blev vedtaget i de lovgivende Forsamlinger.

Til Forbundets Formand valgtes Typograf *J. C. C. Whally* fra Washington, en Mand med mange Kundskaber og stor administrativ Duelighed.

Det første Skridt var gjort. Rammen var dannet og Formaalet anvist. Nu gjaldt det kun om at faa Virksomheden i Gang, at faa de isolerede Arbejdere organiserede og faa de organiserede til at træde ind i Forbundet og begynde Arbejdet for Virkeliggørelsen af Programmet. Men med begge Dele gik det smaat. Penge til Agitation var der ingen af. Den hele Byrde hvilede paa Formanden og nogle faa andre, der stod trofast ved hans Side. Den stærkeste Modstand kom fra Arbejderne selv. Gennemgaaende var det umuligt selv for de Ledere, der stod velvillige til Planen, at faa de almindelige Medlemmer med. Mange Arbejdere var fuldstændig ligegyldige overfor deres egen Sag. Hovedmassen af dem, der overhovedet havde nogen Interesse, havde endnu ikke faaet Blikket hævet over Fagforeningens Synskreds.

Det følgende Aar 1867 holdt Forbundet sit Aarsmøde i Chicago. Ved dette mødte *W. Sylvis* paany som Støberiarbejdernes Repræsentant. Af de Beretninger, som blev afgivet, fremgik det, at Fremgangen i det forløbne Aar kun havde været meget ringe.

Sylvis foreslog her, at der skulde virkes for Oprettelsen af Arbejderbureauer til Indsamling af Arbejderstatistik. Men nogen Beslutning derom blev ikke taget.

For at faa gjort en Begyndelse til Indførelsen af den Otte-Timers Arbejdsdag enedes man om foreløbig at rette Bestræbelserne paa, at denne Arbejdsdag blev indført for alle Arbejdere, der stod i *Statens Tjeneste*. Blev dette opnaaet, ventede man, at Eksemplet derfra vilde øve en stærk Virkning paa Forholdene i den hele Nation.

Med dette for Øje blev det vedtaget, at Aarsmødets Medlemmer skulde enten personlig forhandle med eller skrive til de flest mulige af Kongressens Medlemmer. Tillige skulde de i de Blade, hvor de kunde faa Adgang dertil, opfordre Arbejderne til ved det følgende Præsidentvalg at gaa til Valg paa Kravet om den Otte-Timers Arbejdsdag.

Med disse Beslutninger gik Forbundets Repræsentanter til Optagelsen af andet Aars Arbejde.

Foruden af Arbejdernes egen konservative Træghed vanskeliggjordes Virksomheden af mange andre Forhold. Af Arbejderblade var der kun meget faa, og de, der var, havde kun ringe Tilslutning, hvoraf Følgen var, at de kun havde ringe Evne til at forfægte Arbejdernes Sag. Dagbladene forholdt sig saa godt som fuldstændig tavse overfor Arbejderbevægelsen. Arbejderorganisationernes Navne blev meget sjældent nævnt i Dagbladenes Spalter, — undtagen naar Organisationerne og deres Virksomhed blev angrebne.

Et offentligt Arbejdermøde var endnu de fleste Steder en Nyhed. Den Mand, der havde Mod til at tale ved Arbejdermøder, var sikker paa at blive mødt

med en Storm af Haan og Spot. Ligeegyldigt, hvad der end foregik ved Mødet, Referatet i Dagbladene var som Regel al Tid det samme. Som oftest refereredes der som følger: „En Samling af daarlige Individer, tilhørende Samfundets Bundfald, var i Aftes ude at høre en tungeslap Demagog, der deklamerede om de forurettede Arbejdere med de barkedede Næver“. Efter dernæst at have givet en drastisk Skildring af Møde og Talere hændte det ret hyppig, at Redaktørerne i ledende Artikler foreslog, at den Art Møder burde forhindres eller undertrykkes af Samfundets „bedre Dele“. Ikke sjældent blev der givet ligefrem Anvisning paa personlig Forulæmpelse som Middel til at hindre Møderne. Blandt de Navne, hvormed man paa denne Tid titulerede Arbejdertalere, kan anføres: Tordentaler, forsulten Drivert, nederdrægtig Usling, Mordbrænder, Tugthuskandidat, en Skraaler, der lever højt ved at tale om Arbejdernes Uret, en Skabning, der af retskafne Arbejdere burde sendes ud af Byen i Tjære og Fjer. Som Skældsord i Rang med disse anvendtes endelig ogsaa saadanne Navne som Kommunist og Socialist!

Saadan var den Karakteristik, der blev givet af dem, der optraadte som Arbejdernes Talsmænd. De, der optraadte som Ordstyrere ved Møderne, fik i Reglen deres Afsked, og enhver, der deltog i Møderne, stod stadig i Fare for at blive ramt af den samme Skæbne.

Under saadanne Forhold var der Grund til at fortvivle over Arbejdernes Sag. For mange kunde det synes haabløst at tænke paa at rejse Arbejderne til selvstændig Optræden, til Værn for deres Rettigheder, til Kamp for Fremgang.

Men hverken Fordomme eller Sløvhed, Haan eller Latter kunde afholde de Mænd, der var kommen til Erkendelse af Uretten og havde faaet Tro paa Muligheden af at føre Arbejderne til Ret, fra at fortsætte deres Virksomhed. Med utrættelig Nidkærhed ud-

foldedes Bestræbelserne for at jage Sløvheden bort, vise Angrebene tilbage, vække Arbejderne til Forstaaelse af Pligten imod sig selv og vinde den offentlige Mening for Arbejdernes Fordringer.

I Løbet af Aaret 1867 samledes Bestræbelserne navnlig om at vinde Stemning i Kongressen for Kravet om, at Arbejdsdagen for alle Arbejdere i Statens Tjeneste skulde indskrænkes til 8 Timer. Trods de ringe Midler, som stod til Raadighed, og de faa Kræfter, som var til Tjeneste, blev Agitationen i denne Retning ført med en saadan Styrke, at det virkelig lykkedes at vinde Stemning for dette Krav hos et stort Antal af Kongressens Medlemmer. Flere af disse henvendte sig til kendte Mænd blandt Arbejdernes Ledere for at komme til nærmere Forstaaelse af Sagen. Adskillige vejrede Stemningen blandt Arbejderne og lagde nøje Mærke til Opfordringen om, at Arbejderne ved det kommende Valg skulde gøre deres Afstemning afhængig af Kandidaternes Stilling til den Otte-Timers Arbejdsdag.

Som Følge af de udfoldede Bestræbelser blev der i Foraaret 1868 i Kongressen indbragt et Forslag, der tog Sigte paa i omhandlede Retning at imødekomme Arbejdernes Krav. Forslaget gav Anledning til en lang og skarp Forhandling; men — det gik igennem. Den 25de Juni 1868 vedtoges den Lov, der fastsætter 8 Timer som den bestemte Arbejdstid for alle Arbejdere i Statens Tjeneste.

Dette var den første Sejr for de udvidede Arbejderforeninger, det første Udslag af Arbejderbevægelsen, som tiltrak sig Offentlighedens Opmærksomhed gennem den hele Nation. Lovens Vedtagelse viste ogsaa god Virkning paa selve Arbejderne. Der forelaa nu en Kendsgerning for, at Arbejderne kunde opnaa noget ved forenede Bestræbelser. Arbejderforbundet fik i den følgende Tid forøget Tilslutning af Arbejdere fra flere forskellige Fag.

I Avgust Maaned 1868 samledes Forbundets Repræsentanter til Foreningens andet Aarsmøde i New York. Ved dette fremkom der naturligvis mange Vidnesbyrd om den Glæde, som den første Reform i Retning af Otte-Timers Dagens Indførelse havde vakt. Det blev nu bedre forstaaet, at Arbejderne havde Brug for Lovgivningsmagten, og at de maatte gaa videre i Retning af at faa dennes Medvirkning til Fremme af deres Sag.

Nogle fandt nu, at Tiden var kommen til at danne et uafhængigt Arbejderparti. Men dette vakte megen Modstand. Nogle erkendte vel, at der krævedes politisk Handling, men henviste til, at den gennemførte Reform godtgjorde, at der meget vel kunde foretages politiske Handlinger uden at dannes politiske Partier. Atter andre var saa nøje knyttede til et af de gamle politiske Partier, at de ikke i politisk Henseende kunde tænke paa andet end at stemme paa de Kandidater, der blev opstillet eller anbefalet af vedkommende Parti. Partifordommene var ligesaa stærke som Tilbøjeligheden til at indskrænke Virksomheden til Reguleringen af Arbejdslønnen og Lærlingeforholdet.

Endelig fandtes der en tredje Gruppe: Mænd, som paa Grund af deres Indflydelse i Foreningerne havde modtaget Betaling af Politikerne — nogle endog af begge Partier. Disse Mænd, om hvis skammelige Handeler deres Kammerater var uvidende, gjorde stærk Modstand mod enhver Beslutning, der vilde svække deres Adgang til politisk Optræden efter deres eget Valg. Ganske betegnende for Forholdene var det, at det netop var saadanne underkøbte Personer, der var de ivrigste til at afvise al politisk Virksomhed under Paastande om, at *Politiken var daarlig* og *Politikerne fordærvede*. Omkring i Fagforeningerne var det saadanne Personer, der under Skin af Interesse for Arbejdernes Vel gjorde, hvad de kunde for at hindre Fagforeningernes Forbindelse med Forbundet.

Der var saaledes nok baade af Uvidenhed og

Egennytte, som skulde gennemhugges af Foregangs-mændene, der førte Ordet paa Aarsmødet. Men disse Mænd, der saa en Livsbetingelse for hele Arbejdsbevægelsen i, at den blev ført ud over Fagforeningens Række, sparede heller intet for at overbevise deres Kammerater om denne Nødvendighed.

Mr. *Sylvis* erklærede: „Jeg er for længe siden kommen til den Erkendelse, at ingen varig Forbedring nogen Sinde kan blive opnaaet ved Fagforeningerne i deres hidtil værende Form. Blot det at holde dem i Live koster overordentligt baade af Tid og Penge. I vor Fagforening har vi i de sidste 10 Aar ofret 1½ Mill. Dollars, og dog har vi fremdeles den samme Strid for at underholde os selv, som vi al Tid har haft. Det vil ikke blive bedre, før Arbejderne vaagner og bruger deres politiske Magt. Alle de Onder, vi stønner under, hidrører fra Lovgivningen og kan kun fjærnes ved andre og bedre Love.“

Resultatet af Forhandlingerne blev, at man vedtog og nærmere udarbejdede det Program, der i en Række Beslutninger forelaa fra Konferencen i 1866. Dette Program krævede vel politisk Handling, men undlod at give Anvisning paa, hvorledes den politiske Optræden skulde være. De Mænd, der saa klarest paa Sagen, begrundede dette ved at henvise til, at den politiske Virksomhed, som maatte udfoldes for at virkeliggøre Programmet, vilde blive optaget af Mænd fra forskellige Partier efterhaanden, som det gennem det oplysende Arbejde lykkedes at vække Erkendelse af det berettigede og formaalstjenlige i Gennemførelsen af de paagældende Reformers.

Det vedtagne Program blev indledet med de velkendte Udtalelser i Uafhængighedserklæringen, som hævder Frihed, Lighed og Selvstyre for alle Mennesker. Dernæst blev der givet en Forklaring af Grundlaget for og Formålet med den republikanske Styrelse, hvorefter der fortsættes saaledes:

„Vi hævder, at al Ejendom eller Formue er Produktet af det aandelige og legemlige Arbejde, som anvendes ved den frembringende Virksomhed, at Arbejderne under et retfærdigt System burde og vilde modtage eller beholde Størstedelen af Produktionsudbyttet, at Uretten, Undertrykkelsen og Ødelæggelsen, hvorunder Arbejderne lider, ikke er et Udslag af en utilstrækkelig Produktion, men af en ulige Fordeling mellem det produktive Arbejde og den intet producerende Kapital.“

Som Midler til Arbejderklassens Ophjælpning krævedes:

et nyt Møntsystem,
de offentlige Jorders Udlægning til virkelige Nybyggere og Forbud mod Salg af Jorder til Spekulation,

Otte-Timers Dagens Gennemførelse paa alle Pladser og Vækststeder, der stod umiddelbart under de enkelte Staters Regeringer,

Forbud mod Fængselsarbejdets Konkurrence,
Understøttelse til de kvindelige Fabrikarbejdere og Sypiger, der betragtedes som de mest uheldig stillede Arbejdere,

forbedrede Arbejderboliger,

Oprettelsen af Skoler og Læsesale, hvori Arbejderne kunde erhverve den Oplysning og intellektuelle Dygtighed, som de i saa høj Grad trængte til,

Bosættelse paa Landet for at modvirke Arbejdsløsheden i Byerne.

Om Kooperation — samvirkende Selskaber — udtaltes bl. a.:

„I Kooperation, bygget paa rette finansielle Love, anerkender vi et sikkert og varigt Middel mod det nærværende industrielle Systems Misbrug. Indtil Nationens Love kan blive saaledes reformerede, at de i Stedet for Klassernes anerkender Menneskenes Ret, vil Kooperation, rettelig brugt, gøre meget for at formindske det forhaandenværende Systems Onder. Vi

hilser derfor med Glæde Oprettelse af Brugsforeninger og Produktionsværksteder og vil gerne se saadanne oprettede i alle Dele af Landet.“

Overalt, hvor der fandtes Arbejdere, der var egnede til at overtage offentlige Hverv, skulde disse foretrækkes ved de Embeder, der besattes ved Valg.

Paa dette Program skulde der virkes for Forbundets Udbredelse i alle Staterne. Hver enkelt Fagforening kunde inden for dens særegne Rammer have særlige Formaal. Men Hovedprogrammet skulde være fælles for alle de enkelte Foreninger.

For det følgende Aar valgtes *W. H. Sylvis* til Formand. Straks efter Aarsmødet udsendte han et Cirkulære, hvori han opfordrede til Dannelse af ny Afdelinger af Forbundet.

Han fremhævede heri, at det paa Aarsmødet var vedtaget, at der skulde søges dannet et nyt Parti, et Arbejderparti, der skulde tilstræbe at blive herskende saavel i de enkelte Stater som i den fælles nationale Regering. Det var et overordentligt Arbejde, der forelaa. Men Arbejdet maatte nødvendig gøres. Arbejderne havde længe nok været Redskaber for de professionelle Politikere og Partier. Lad os nu rive os løs fra alle Partier og danne vort eget Parti, grundet paa Ærlighed, Økonomi og lige Ret for alle.

Lad vort Løsen være: vor Gud, vort Land, vore Penge! Pengene har længe nok regeret os, — lad os nu prøve, om vi ikke kan regere Pengene!

Ned med Pengearistokratiet!

Op med Folket!

Lad hver Mand gøre sin Pligt.

Vend ikke. Tro paa Retfærdigheden, og Lykken vil være med os!

Cirkulæret kom ud iblandt alle de organiserede Arbejdere. Men de mange Arbejdere, der endnu stod udenfor Organisationerne, naaede det ikke. Og den Modtagelse, det fandt inden for Organisationerne, var

saa som saa. De fleste Fagforenings-Love forbød endnu al Forhandling om Politik og Omtale af politiske Sager. Og saa kom Cirkulæret og opfordrede Fagforeningerne til at virke for Dannelsen af et nyt politisk Parti!

Det var et saadant Brud paa Overleveringen, at endnu kun langt de færreste Arbejdere var villige til at slutte sig til Opfordringen.

I Løbet af Aaret gjordes derfor kun ringe Fremskridt. Det næste Aarsmøde blev holdt i Cincinnati 1869. Til dette indfandt der sig kun et mindre Antal Repræsentanter. Størsteparten af dem, som havde været med det foregaaende Aar, udeblev, og kun faa ny kom til Stede. De Beretninger, der blev aflagt om Virksomheden, var alt andet end opmuntrende. De til Stede værende var dog enige om, at Virksomheden fremdeles burde fortsættes. *Richard F. Trevellick* blev valgt til Formand. Den ny Formand optog Virksomheden saa forhaabningsfuld, som om han havde Medlemmer i Millionvis og Tusender af Kroner i Forbundets Kasse.

Umiddelbart efter, at Aarsmødet var afsluttet, tiltraadte Formanden, ledsaget af Mr. *Sylvis*, en Agitationsrejse til de sydlige Stater. Vel var der ikke en Øre i Kassen. Begge de to Mænd vidste, at de selv maatte gøre Udlægene, og at det var mere end tvivlsomt, om de nogen Sinde saa en Krone igen af deres udlagte Penge. Men levende opfyldt af Begejstring for og Kærlighed til Sagen fandt de deres Ofre ringe i Sammenligning med Betydningen af den Opgave, som de ventede at løse. Med profetisk Blik saa de ind i en Fremtid, der indeholdt de rigeste Muligheder for den arbejdende Stand.

Men Udbyttet af Rejsen svarede ikke til Forventningerne. Sløvhed og Ligegyldighed raadete alle Vegne, hvor de skulde have været modtagne med Sympati og Taknemlighed. Opløsningens Sæd var saaet og bar sin Frugt. Sagen havde ikke længere Nyhedens Inter-

esse. Deltagelsen for Forbundet døde bort endnu, medens de behjærtede Mænd udfoldede deres bedste Bestræbelser. Det stod ikke i nogen menneskelig Magt at overvinde de Hindringer, der taarnede sig op paa deres Vej.

Fremgangen udadtil standsedes. Og indadtil tæredes Marven af politiske Bedragere og forræderiske Kammerater. Politikere, som blev kendt med Programmet og ønskede at vinde Arbejdernes Stemmer, søgte Optagelse i Arbejderforeningerne. Kunde de ikke selv personlig finde Adgang, var der al Tid et eller andet Medlem, der havde mere Interesse for det politiske Parti, han tilhørte, end for det Arbejderforbund, han var optaget i, og som derfor direkte eller indirekte skaffede Politikerne Adgang.

Naar de professionelle Politikere kom ind i Arbejderforeningerne, gik det der som alle Vegne: der var ingen Grænser for alle de store og gode Gerninger, de vilde udføre for Arbejderne, naar blot disse vilde støtte deres Parti og skænke dem deres Stemmer. Men dannede Arbejderne et nyt Parti, hindrede de dermed alle Politikernes gode Hensigter. Politikere, der var erfarne i det politiske Livs Skole, havde ganske anderledes Adgang til at udrette noget end Arbejderkandidater, der ingen Kundskab havde til politiske Sager og Forhandlinger.

Ved den Slags Tale og ved Virksomhed i Overensstemmelse dermed lykkedes det Arbejdernes Modstandere at nedbryde i en Maaned, hvad Talsmænd som *Sylvis* og *Travellick* byggede op i et helt Aar. Følgen var, at Forbundet sygnede hen og inden lang Tid fuldstændig opløstes.

Det sidste Aarsmøde blev holdt i St. Louis i 1870. Men det var kun lidet mere end en Skygge. Dets bedste Mand var borte. Den anstrængende Virksomhed havde nedbrudt Mr. Sylvis Kræfter. Hans Agitationsrejse til de sydlige Stater blev hans sidste Ger-

ning i Arbejdernes Tjeneste. Han døde i Philadelphia den 22. Juli 1869. Med ham døde Forbundets bedste Mand og stærkeste Kraft.

I de sidste Aar af sit Liv var *Sylvis* traadt i Forbindelse med *Internationale*, hvis Generalraad paa den Tid havde sit Sæde i London. Hvilken Betydning, Generalraadet tillagde ham, fremgaar bl. a. af det Eftermæle, som det gav ham, og hvor i det bl. a. udtalte: „Det er en Selvfølge, at Arbejderbevægelsen ikke afhænger af den enkeltes Liv, men lige sikkert er det, at den med Sylvis lider et uerstætteligt Tab. Alles Øjne hvilede paa Sylvis, der som General for Arbejdets Hær ved Siden af sin Dygtighed besad en 10-aarig Erfaring, men — Sylvis er død.“

Paa *Forbundets* Aarsmøde i 1870 vedtoges en Række Resolutioner, der bl. a. erklærede:

at de Forenede Staters offentlige Jorder tilhører Folket, hvorfor de ikke maa sælges til Individer eller tilstaa Korporationer, men skal omkostningsfrit afstaa til virkelige Nybyggere i Arealer paa ikke over 160 Acres,

at Udgifterne ved mulige Krige skal afholdes af Landets Formue og ikke gennem Laan væltes over paa Efterkommerne,

at Kvinder for samme Arbejde skal have samme Løn som Mænd,

at der bør være Samvirken mellem Arbejderne i Byerne og Bønderne paa Landet.

Af Mangel paa Penge blev Resolutionerne dog aldrig offentliggjorte.

Virksomheden fortsattes desuagtet et Par Aar. Men Forbundets Tid var i Virkeligheden forbi. Det nationale Arbejderforbund, til hvilket der var knyttet saa store Forventninger, døde i 1872. Skulde det gives en Gravskrift, vilde denne passende kunne lyde

Myrdet i sine Venners Hus!

Varmhjærtede og højsindede Mænd, alvorlige og

ærlige som nogen paa Jorden, gik i Spidsen og anviste Arbejderne det Vaaben, med hvilket de skulde slaa deres Fjender. Dette var Banebryderne.

Men de var de faa!

Godmodige og godtroende Arbejdere lyttede til Røsterne af Bagtalerne, de professionelle Demagoger og egennyttige Kammerater, Kapitalens betalte Redskaber.

Dette var de mange!

De mange overvandt de faa og sønderbrød Arbejdernes bedste Vaaben: *deres Sammenhold*. Sirenesangene, der lyder sødest, naar Hjertet er mest fyldt af Had, forkyndte: hvert Fag for sig, hver Organisation for sig, hver Mand for sig, alt andet vilde være Baand paa Friheden!

Medens Arbejderne lyttede til Tankerne om, at de stod bedst, naar de stod mest alene, begyndte de indbyrdes at stride og at falde en for en som Ofre for deres egen Sorgløshed og Snæversyn.

IV. Det industrielle Broderskab.

Overfor den ny industrielle Udvikling viste det sig mere og mere, at Fagforeningerne ikke var i Stand til at løse de foreliggende Opgaver. Mange Arbejdere tabte derfor Interessen for Foreningerne, der saaledes i voksende Antal mistede deres Medlemmer. Nødvendigheden af, at Arbejderbevægelsen blev ledet ind paa ny Baner, blev derfor stadig mere aabenbar. Men de foretagne Forsøg i den Retning var hidtil mislykkedes. Adskillige af Foregangsmændene opgav derfor fuldstændig Haabet om at faa Arbejderne rejst til en samlet Bevægelse.

Men der var ogsaa nogle, der holdt ud uden at tabe Modet. Og medens nogle faldt fra, kom andre til. Arbejdet blev derfor taget op paany.

Ved en Sammenkomst enedes Formændene for Maskinisternes og Bødkernes Fagforeninger i *Cleveland*, Ohio, om at udstede en Opfordring til alle Styrelsesmedlemmer for Arbejderforeninger i de Forenede Stater og Kanada om at samles til et Møde i *Cleveland* den 19. November 1872 i den Hensigt at raadslaa om og gøre Skridt til Afholdelsen af en Arbejderkongres for Nord Amerika.

Formaalet for Kongressen skulde være at søge Arbejderne samlet til saadan forenet Handling, at de kunde „sikre dem selv og deres Børn de Frugter af deres Arbejde, som nu blev tilegnet af dem, der ved en fordærvet Lovgivning havde faaet Held til at plyndre Arbejderbefolkningen i Stedet for paa ærlig Maade at arbejde for Livets Ophold.“

Opfordringen blev underskrevet af *M. A. Foran*, *John Fehrenbatch* og *William Saffin*.

Til den bestemte Tid mødte — to Mænd, de to førstnævnte af de ovenanførte Indbydere!

Saa stor var Interessen for Sagen. Dette Svar paa Opfordringen vilde vel for mange have været mere end tilstrækkeligt til at opgive enhver Tanke om nogen fortsat Virksomhed. Men de to Mænd tænkte anderledes. Paa egen Haand affattede de et nyt Opraab til Arbejderorganisationerne, hvori de nærmere begrundede Nødvendigheden af Arbejdernes fælles Optræden. Opraabet blev optaget og anbefalet af enkelte Arbejderblade. Ad anden Vej sendtes det til de flest mulige Arbejderforeninger. Ved fortsatte Bestræbelser lykkedes det den 15de Juli 1873 at samle en Konference i *Cleveland*.

Dø, der her var samlede, blev enige om, at der maatte arbejdes videre for at faa dannet et fælles Ar-

bejderforbund, der skulde kræve Lovgivningsmagtens Medvirkning til Gennemførelse af en Række Arbejderreformer.

Af de vedtagne Resolutioner anføres:

„Den foruroligende Opsamling af Rigdom, der, hvis den ikke bliver modvirket, uundgaaelig vil lede til Forarmelse og haabløs Nedværdigelse for de arbejdende Masser, gør det nødvendigt, dersom vi ønsker at nyde Velsignelsen af den Regering, der er os overleveret af Republikens Grundlæggere, at der sættes en Dæmning imod den uretfærdige Kapitalopsamling og antages et System, der vil sikre Arbejderen Frugten af hans Arbejde.

„Dette meget ønskede Formaal kan kun opnaas ved forenede Bestræbelser af dem, der adlyder det guddommeligø Bud: i dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød.“

De paakrævede Reformers skulde hidføres ved Afstemning ved Valgene. Men for at faa den nødvendige Reformvirksomhed i Gang var det nødvendigt at skabe en fælles Organisation, „hvorigennem de frembringende Masser kunde komme til Samvirken med hverandre, den nødvendige Opdragelse blive foretaget og den fornødne Oplysning udbredt.“

Til Formand valgtes *Robert Schilling* fra Ohio. Da han skulde optage sit Arbejde, stod han som andre før ham: Ingen Penge i Kassen, faa og lidet interesserede Medarbejdere, Ligegyldighed og Modvilje blandt Arbejderne i Almindelighed og aabenbart Fjendskab blandt Borgerne i andre Klasser.

Men han optog Arbejdet med ideel Begejstring, foranstaltede Møder, holdt Foredrag, indledte Forhandlinger, udsendte Breve, kort, gjorde, hvad der stod i hans Magt for at føre Bevægelsen frem.

Det følgende Foraar offentliggjorde han en Indbydelse til alle Arbejderorganisationer i de Forenede Stater, hvori han opfordrede dem til at sende Re-

præsenterer til en Kongres, der skulde aabnes i *Rochester* i Staten New York den 14de April 1874. Enhver Arbejderforening, der vilde betale 15 Øre for hvert af dens Medlemmer, skulde have Ret til at sende en Repræsentant.

Til den bestemte Tid mødte Repræsentanter fra 31 Stater. Blandt disse var der Repræsentanter fra en Forening, der havde 40 Afdelinger og bar Navnet *Det industrielle Broderskab*.*) Dette Navn blev nu antaget af den ny Forening, hvorefter begge Foreningerne blev slaaet sammen. Den gamle Forenings Love blev antaget, men der vedtoges et nyt Program og en Erklæring om de Grundsætninger, hvorefter der skulde virkes.

Broderskabets Løsen skulde være: „Det størst mulige Gode for det størst mulige Antal“.

I Erklæringen hedder det, at der skal tilstræbes at bringe „alle Afdelinger af frembringende Arbejdere indenfor Organisationens Rammer, i Stedet for Opsamling af Formue at gøre Erhvervelsen af Oplysning til et Formaal for Virksomheden og gøre industriel, moralsk og social Værdi til Maalestok for individuel og national Storhed.“

Af Program-Kravene anføres:

Oprettelse af statistiske Bureauer;

Dannelse af Brugs- og Produktionsselskaber;

Udlæg af de offentlige Jorder — Folkets Arv — til virkelige Nybyggere, ikke en Acre mere til Jærnbaneselskaber eller Spekulatorer;

Indførelse af Voldgift til Bilæggelse af Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere;

Forbud mod Bortliciteringen af Fængselsarbejdet, der konkurrerer med det frie Arbejde;

Lige Løn for lige Arbejde af Mænd og Kvinder;

*) The Industrial Brotherhood.

Indførelsen af en Arbejdsdag paa 8 Timer saaledes, at Arbejderne kan faa mere Tid til aandelig Udvikling og selskabelige Glæder og blive i Stand til at høste Fordelen af de arbejdsbesparende Maskiner, som deres Hjærner har skabt;

Reform af Møntvæsenet.

Organisationen skulde rejses paa Grundsætningen om, at „naar de daarlige forener sig, maa de gode ogsaa sluttessammen, ti ellers vil de falde en for en som ubeklagede Ofre i en foragtelig Strid“. Foreningen skulde virke hemmelig. Før nogen blev optagen som Medlem, skulde der forelægges ham Spørgsmaal, om han „med al sin Styrke og Energi vilde virke for Broderskabets Formaal“.

Kun de, der besvarede dette og flere lignende Spørgsmaal bekræftende, kunde optages som Medlemmer. Naar de var optagne, skulde der holdes en Velkomst- og Formaningstale til dem, hvori det bl. a. hed:

„Du har valgt at blive en af vore Medarbejdere. Se til, at du ikke viger tilbage i dine Bestræbelser. Tillad ingen listig Fjende eller uvidende Ven, ingen tilsyneladende uovervindelig Hindring at lede dig fra Pligtens Vej, men lad Arbejdets Oprejsning fra Undertrykkelse og Fordom være dit Maal. Lad dig lede af Sandhed, Retfærdighed og Barmhjærtighed. Ved Sandhed vil Bedrageri og Hyklery være banlyst fra vor Midte. Vi vil udmærke os ved Ærlighed og med Hjerte og Tunge forenes om at fremme hverandres Velfærd. Den Retfærdighed, vi kræver for os selv, vil vi yde andre. Ved Barmhjærtighed mod andres Fejl gør vi mod dem, hvad vi ønsker, at de skal gøre imod os. Jeg byder dig velkommen og haaber alvorligt, at du vil arbejde for og med Broderskabet, til du tiltræder Broderskabet her oven til.“

Naar der vedtoges saa udførlige Forskrifter for Fremgangsmaaden ved Optagelsen af Medlemmer, naar det besluttedes, at Optagelsen skulde foregaa med saa

megen Højtidelighed, laa det i, at Forskrifterne herom forelaa i Lovene fra den gamle Forening under samme Navn, der nu gik op i og fik sine Love vedtagne af den ny Forening med Navnet: Det industrielle Broderskab.

Til at lede Organisationen i de forskellige Stater blev der valgt en Mand i hver af de Stater, der havde været repræsenterede paa Kongressen. I Stater, hvorfra der ingen Repræsentanter var, eller paa Steder, hvor det fandtes formaalstjenligt, at der kom til at virke mere end en Mand, fik Formanden Bemyndigelse til at vælge Mænd til Organisationsarbejdet.

Blandt de Mænd, der saaledes blev udnævnt i den følgende Tid, møder vi for første Gang *Terrence Vincent Powderly*, der senere har indlagt sig saa store Fortjenester af Arbejderbevægelsen i de Forenede Stater, men som paa denne Tid arbejdede som Maskinarbejder i Pennsylvanien.

I den nærmeste Tid efter Kongressens Afslutning blev Program og Love trykte og udsendte til de bestaaende Arbejderforeninger. Men heller ikke denne Gang fandt Tanken om Sammenslutningen den Modtagelse, man havde ventet. I Indledningen til Programmet hed det, at „ingen enkelt Del af de arbejdende Klasser kan opnaa varig Forbedring, før alle Arbejderne tilsammen faar Del i Forbedringen“.

Denne Betragtning stod i afgjort Modsætning til den Betragtning, som Flertallet af Fagforeningsmedlemmerne endnu var optaget af. Fagforeningen hvilede jo netop paa Tanken om, at hvert Fags Arbejdere for sig skulde forbedre Forholdene inden for Rammerne af deres eget Fag.

Den værste Modstand kom derfor atter fra Arbejderne selv. Mange Steder, hvor der blev forsøgt paa at danne ny Afdelinger af Broderskabet, svarede Arbejderne: „Det er til ingen Nytte med de mange Organisationer. Vi har vor Fagforening, og det er

nok. Vi bryder os ikke om at faa vore Sager behandlet af dem, der ikke kender vore Anliggender. Vi vil heller ikke sluttet sammen paa lige Fod med almindelige Daglejere; det er for meget forlangt, at vi skal erkende saadanne for vore lige“.

Det var de fremmeligste iblandt Arbejderne, i vid Udstrækning dem, der stod i Spidsen for Foreningerne, der havde sluttet sig til det industrielle Broderskab. Nu saa de sig igen forladt og forraadt af deres egne Kammerater.

Efter Bestemmelsen skulde Broderskabets anden Kongres afholdes i *Indianapolis* i første Halvdel af April Maaned 1875. Men Ligegyldigheden for Sagen var saa almindelig og Modstanden saa stærk, at da den Tid kom, da Kongressen skulde indvarsles, havde Broderskabet i Virkeligheden faaet sit Banesaar.

Endnu en Gang havde Historien gentaget sig selv. Endnu en Gang havde Nederlaget ramt de Bestræbelser, der blev udfoldede af de forhaabningsfulde Mænd, hvis Fejl det var, at de var forud for deres Tid. Atter frydede Arbejdernes Modstandere sig, medens der over det døde Haab kunde skrives: *myrdet i sine Venners Hus!*

Men skønt det industrielle Broderskab døde, — levede dets Aand. Endnu medens Broderskabet kæmpede for Tilværelsen, tog Aanden ny Flugt og spredte sine Vinger over en Bevægelse, der i Løndom var begyndt af nogle faa fattige Mænd med en verdensovervindende Tro paa Arbejdernes Fremtid.

Det nationale Arbejderforbund og det industrielle Broderskab havde virket som Forløbere og udført en *Johannes* forberedende, vejbanende Gerning. Den Organisation, der nu stod frem som den tredje i Rækken, kendetegnede sig selv som Reformatoren, hvis Opgave det blev at føre Arbejderne ud af Ægyptens Trældom. Er Ørkenvandringen end ikke endnu tilbagelagt, er Bevægelsen dog alt ført lykkelig over baade det røde Hav

og Jordans Flod og kommen det forjættede Land saa nær, at Vandringsmændene fra Lejren ser Taarnene straaale i Sollys paa Haabets Hjem.

Det Forbund, der nu stod frem, tog Lære af de Fejl, der forud var begaaet.

Det er lettere at forene de Mænd, der har samme Interesser, end at faa de Organisationer, hvis selviske Interesser gaar i forskellig Retning, til at virke sammen og blive en Part af et fælles Hele.

Men dette sidste maatte gøres — og det blev gjort.

De Grundsætninger, der var nedlagte i det industrielle Broderskabs Program, blev anerkendte, givet nyt Liv og sendt ud i Verden af en anden og mægtigere Organisation, der har gjort dem kendt overalt, hvor der er Mennesker, der kæmper for Brødet, overalt, hvor der er Arbejdere, der kæmper for deres Ret, ti de er bleven oversat og fortolket paa ethvert Sprog, der tales af Arbejdere i de forskellige Dele af Verden.

V. Thekändeselskabet.

Under Borgerkrigen blev der stærk Efterspørgsel efter Klæde til Uniformer. Denne Efterspørgsel fremkaldte en hel Skare af Mænd, der spekulerede i Krasuld og tjente store Formuer ved at afsætte deres Varer til Regeringen. Forfærdigelsen af Uniformerne blev bortliciteret til Entreprenører, hvis Efterspørgsel efter Skræddere atter kaldte en Mængde Folk til Skrædderfaget, som aldrig var bleven oplært i Skræddersyning.

Da de faglig uddannede Arbejdere saa denne Tilstrømning til Faget af Folk, der aldrig havde lært at

bruge hverken Naal eller Traad, begyndte de at spørge hverandre, om det ikke var paa Tide, at der søgtes efter Midler til at stemme mod denne Strøm. For en Tid blev det dog kun ved Talen om Tingene.

Men saa ved en given Lejlighed bliver det kendt, at Skræddermestre og Entreprenører i Forening gaar frugtsommelige med en Plan om at nedsætte Arbejdslønnen. Denne Opdagelse sætter yderligere Sindene i Bevægelse. Tilskærerne i Philadelphia finder, at det nu er Tid til at handle. I Efteraaret 1862 indvarsler de til et Møde, hvor der forhandles og vedtages Resolutioner mod Arbejdsgivernes Optræden.

Ved dette Møde toges det første Skridt til Dannelsen af en Tilskærernes Fagforening. Foreningen blev kort efter dannet og voksede hurtig baade i Styrke og Indflydelse. Det var nogle af Philadelphias dygtigste Arbejdere, der blev Medlemmer af denne Forening, og blandt dens Ledere fandtes Fagets mest intelligente Repræsentanter

Foreningens første Opgave var at faa Lønforholdene ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Efter at dette var lykkedes, virkede Foreningen i en Række Aar som Syge- og Hjælpekasse og gjorde i denne Egenskab meget Gavn.

Men efter en Del Aars Forløb begyndte det at gaa tilbage med Foreningen. Medlemmerne tabte Interessen for de fælles Anliggender. Den Vending, den sociale Udvikling havde taget, medførte, at Arbejderforeningernes Virksomhed maatte ændres i Overensstemmelse dermed

Den Mand, der klarest erkendte dette, bar Navnet *Uriah S. Stephens*. Han havde oprindelig af sine Forældre været bestemt til Præst og havde endogsaa begyndt Uddannelsen dertil. Men han foretrak at blive Skrædder. Som uddannet Haandværkssvend havde han fartet vidt omkring baade i den gamle og den ny Verden. Han havde derfor en rig Erfaring angaaende

Arbejdernes Stilling, og han besluttede nu, paa Grundlag af denne, at sætte noget ind paa, at Arbejderbevægelsen kunde komme ind i et sundere og bredere Spor.

En Søndag Eftermiddag i Foraaret 1869 holdt han en Forhandling med en Kammerat ved Navn *Henry L. Sinexon*. Ved denne Lejlighed beklagede han den Mangel paa Interesse for Fagforeningen, som Medlemmerne lagde for Dagen. „De har“ — udtalte han — „ingen Forstaaelse af, hvad Organisation betyder“. Der er meget mere Tale paa Værkstedet Dagen efter Mødet, end der er ved selve Møderne. Alle faar der- ved straks Besked om, hvad der foregaar ved Møderne. Paa denne Maade kan det ikke gaa. Fortsættes der paa hidtilværende Maade, vil Organisationens gaa i Stykker.

Sinexon var enig med *Stephens*. Begge erkendte, at det var Egennyttens, der herskede i Fagforeningen. Enhver gik kun den Vej, han personlig fandt mest Fordel ved. Baade *Stephens* og *Sinexon* var blandt dem, der saa, at Fagforeningen kun udviklede Snæversynet og Egenkærligheden, og at det var nødvendigt, at Arbejderbevægelsen blev ført ind paa et Grundlag, paa hvilket de faglige Interesser kunde fremmes samtidig med, at Arbejdernes Syn blev hævet ud over de daglige snævre Grænser, og deres Følelser uddybede saaledes, at de kunde omfatte Fællesinteresserne for hele det arbejdende Folk. Sit Mismod over Livet i de hidtidige Foreninger udtrykte *Sinexon* paa følgende Maade: „Fra ingen af de Foreninger, hvoraf jeg er Medlem, kan jeg hjembringe den Følelse, som jeg ønsker at bringe med mig“.

Resultatet af de to Mænds Raadslagning blev, at de enedes om at mødes igen den følgende Søndag og da hver medtage nogle faa paalidelige Mænd, med hvem de kunde forhandle om den foreliggende Opgave.

Ved det næste Møde var der 8—9 Personer til

Stede. De ny Mænd var enige med de to Indbydere. Raadslagningen endte denne Gang med Beslutningen om at søge en ny Forening dannet og Vedtagelsen af et Udkast til Program for Foreningen.

For at drøfte Programmet enedes man om at mødes med hverandre de følgende Søndage. Da Sommeren kom, blev Møderne holdt i en offentlig Park, hvor man paa et afsides liggende Sted stillede 3 Bænke saaledes sammen, at de dannede en Triangel. Paa Bænkenes indvendige Side tog Deltagerne Plads, medens *Stephens* nød den Ære at sidde i Midten.

Hvad der blev forhandlet ved Møderne, skulde overvejes af de enkelte i Løbet af Ugen saaledes, at alle Indvendinger, Betænkeligheder, Forbedringer etc. kunde fremlægges ved det paafølgende Møde. Alle Papirer, som blev beskrevne, naar man var sammen, blev leveret til *Stephens*. Paa denne Maade fortsattes i Løbet af Sommeren. Da det ved Efteraarets Komme blev for koldt at samles ude, mødtes man derefter skiftevis i hver af Deltageres Hjem. For at man under Forhandlingerne kunde forfriske sig med en Kop The, medbragte en af Deltagerne stadig en Thekande, hvad der gav Anledning til, at Sammenkomsterne spøgende døbt *Thekandeselskabet*.

Den 9de Desember 1869 vedtog Tilskærerne at opløse Fagforeningen og dele dens Kassebeholdning.

Umiddelbart derefter samledes Deltagerne i de private Sammenkomster for at gøre Skridt til Opretelsen af en ny Forening. Hver enkelt af Deltagerne blev kun forelagt følgende Spørgsmaal: „Har De noget imod at indtræde i en hemmelig Organisation?“

Dette Spørgsmaal blev besvaret benægtende af 9 Mænd, hvoriblandt *Stephens*. Disse 9 Mænd besluttede da at føre Sagen videre. En Mand blev anbragt som Dørvogter. Tavhedspligt blev paalagt de til Stede værende. Et Feltraab, hvorpaa Deltagerne kunde kendes ved senere Lejligheder, blev givet. Et Udvalg

til Udarbejdelse af Love for den paatænkte Forening blev nedsat. Ingen andre end dem, der havde været med at forberede Sagen, skulde indtil videre indvies i det paatænkte Forehavende.

Det næste Møde blev holdt paa samme Sted den 23de Desember. Det nedsatte Udvalg aflagde Beretning om dets Virksomhed, hvilken gav Anledning til en Del Forhandling.

Det tredje Møde blev holdt den 28de Desember. Ved dette Møde blev der forhandlet om, hvad Navn Foreningen skulde have. Valgt blev: *Arbejdets Riddere*; den stedlige Afdeling af Foreningen skulde kaldes *Tilskærernes Forsamling*.*)

Dermed var den Organisation dannet, der paa Amerikas Jordbund skulde plante Socialismens og Broderskabets Fane overfor Frikonkurrencen og den stærkestes Spydstageret.

Fra denne Dag, den 28de Desember 1869, daterer sig den faste og varige Organisation af den første Afdeling af Arbejdets Riddere.

Samtidig med Vedtagelsen af Navnet blev det besluttet at leje en bestemt Sal til Foreningens fremtidige Møder. Den 30te Desember blev der holdt Møde i den ny Sal, og der blev ved dette optaget 6 ny Medlemmer.

Den 6te Januar valgtes de første Medlemmer til den endelige Styrelse, og det blev nu besluttet, hvilke Titler de Mænd skulde bære, som skulde overtage Hvervene som Formand, Sekretær, Kasserer etc. Formanden skulde kaldes Mester-Arbejder (Master Workman). Til Formand valgtes *Uriah S. Stephens*.

Fra første Stund blev der taget bestemt Sigte paa at fremme en *opdragende og forædlende* Virksomhed blandt de Arbejdere, der som Medlemmer sluttede sig til det ny Forbund.

Det blev erkendt, hvor megen Fortrød der voldttes

*) The Knights of Labor, Garmencutters Assembly.

ved Arbejdernes Restaurations- og Værtshusliv. Man vilde derfor søge at modvirke dette. Det forstodes, hvilken forædlende Indflydelse gode selskabelige Sammenkomster uden spirituøse Drikke kan have. Saa-danne vilde man derfor fremme.

For at forene det nyttige med det behagelige skulde der ved Sammenkomsterne gøres et Ophold, under hvilket Medlemmerne kunde faa Adgang til at nyde, hvad de ønskede, og tale indbyrdes sammen. Hvad der blev nydt i dette Mellemrum skulde betales, inden Forhandlingerne blev genoptagne. Spirituøse Drikke maatte ikke udskænkes ved Møderne.

For at den opdragende Virksomhed kunde komme i Gang, skulde der særlig vaages over, at ny Medlemmer blev draget med til Foreningens Møder saaledes, at de ikke gik paa Værtshuse i Stedet for at deltage i Medlemmernes Sammenkomster.

Indskuddet for hvert Medlem blev fastsat til 1 Dollar.

Foreningen var altsaa dannet. Men da den var hemmelig, var der ingen udenforstaaende, der var kendt med dens Tilværelse.

Uriah Stephens fandt dog, at det kunde være ganske godt, at Samtiden blev underrettet om, at der var en ny Magt i Frembrud, som man herefter kom til at regne med, hvor det gjaldt Arbejdernes Sag. Han besluttede derfor at lade indrykke en Kundgørelse i et Blad, der uden at røbe nogen Hemmelighed vilde underrette Venner som Modstandere om Tilstedeværelsen af et nyt Arbejderforbund.

Den 10de og 11te Maj 1870 læstes følgende Kundgørelse i *The Ledger*:

„I Kraft af min Magt indkaldes herved K. af Ls Bestyrelse og Medlemmer til et Møde Torsdag den 12te ds. for at tage Beslutning om en Meddelelse fra Statens Arbejderforbund til Tilskærernes Forsamling angaaende Modstand mod visse Forretningshuses særlige

undertrykkende Forholdsregler for at nedsætte de uddannede Arbejderes Løn; samtidig vil det Spørgsmaal blive drøftet, om der skal gives industriel Beskyttelse til de Etablissementer, som nægter at betale den godkendte Løn.

Efter Ordre L. A. Smith. M. E. W.“

Denne ejendommelige Kundgørelse vakte overordenlig Opmærksomhed. Meget faa forstod, hvad det var, der hentydedes til. Men saa meget forstod man, at der altsaa nu i Philadelphia bestod en Organisation, der havde Forbindelse med et Arbejderforbund i de øvrige Stater. Dette var noget, som baade Arbejdere og Arbejdsgivere lagde Mærke til!

Thekandeselskabet begyndte at virke! Medlemmerne ydede Formanden fortjent Tak for den valgte Fremgangsmaade ved Offentliggørelsen af den første Kundgørelse, der fremkom paa Foranledning af Arbejdets Riddere.

I den følgende Tid blev der forhandlet om, hvorledes der bedst skulde kunde drages ny Medlemmer til Forbundet. I Avgust Maaned kom man dertil, at det blev tilladt det enkelte Medlem at aabenbare for andre, at han var Medlem af et Arbejderforbund, men paa den udtrykkelige Betingelse, at han ikke maatte angive Navn paa nogen anden Person, som var Medlem.

Ved denne Frihed ventede man, at de enkelte bedre skulde kunne faa Adgang til at drage ny Medlemmer til Forbundet.

Det næste, der kom under Forhandling, var Spørgsmaalet om, hvorledes Forbundet skulde kunne komme til at omfatte ogsaa andre end Tilskærere. *Stephens* havde jo fra første Færd haft Tanken henvendt paa, at alle Arbejdere skulde drages ind under den samme Ramme. Nu gjaldt det om at finde Formen, hvorunder det bedst kunde ske. Under Forhandlingen herom fremkom Forslag om simpelt hen at stryge Ordet

Tilskærere og ombytte det med *Arbejdere*. Men dette blev forkastet.

Forhandlingen herom fortsattes i Løbet af Sommeren. Ved en Beslutning i Oktober Maaned fastsloges den Form, hvorigennem Forbundets Døre blev slaaet op for *Arbejdere* i alle Hverv. Formen var den, at det blev tilladt som *Gæster* at indføre Mænd fra enhver Livsstilling. Der blev givet *Gæsterne* de samme Rettigheder som *Tilskærerne*, kun i Forhandlingen om de rene Fagspørgsmaal kunde de ikke deltage. Saa længe de stod som *Gæster*, betalte de ingen Medlemsbidrag, og de kunde forblive i Foreningen i denne Egenskab, indtil *Gæsternes* Antal var stort nok til at danne en ny Afdeling. Ved Optagelsen af *Gæsterne* blev der givet udvidet Adgang til at uddanne Missionærer for Sagen.

Beslutningen om *Gæsternes* Optagelse blev taget den 20de Oktober 1870. Først med denne Beslutning er det, at Arbejdets Ridders Historie egentlig begynder. Fra det Øjeblik var den Form funden, der førte Arbejderbevægelsen ud over de blot faglige Rammer.

Arbejderbevægelsens Opgave er at fremkalde Samvirken mellem alle *Arbejdets Mænd*. Medens Fagforeningen kun omslutter *Fagmændene*, skal Arbejderforeningen omslutte *Menneskene*. Med Beslutningen om *Gæsternes* Optagelse var det afgørende Skridt gjort til, at der inden for Organisationens kunde dannes et virkeligt *Arbejdets Ridderskab*, hvori enhver Haandens og Aandens Arbejder kunde blive optaget.

Den Ideal-Organisation, der forgæves var bleven søgt af det nationale Arbejderforbund og det industrielle Broderskab, blev funden af Thekandeselskabets Mænd i 1870.

Virksomheden for Arbejderforbundets Udbredelse blev nu fremmet med jævnt voksende Kraft. Naar man fandt en Mand, som ansaas for værdig til at blive optaget som Medlem, blev han spurgt om hans Me-

ninger om Arbejdernes Stilling og Opgave. Fandt man, at han var i Overensstemmelse med de Grundsatninger, hvorpaa Forbundet hvilede, blev der ved et Møde fremsat Forslag om hans Optagelse. Var der Steraning for Optagelsen, blev der nedsat et Udvalg til nærmere at undersøge den vedkommendes Forhold. I dette Udvalg kunde den Mand, der var fremkommet med Forslaget, ikke faa Sæde. Naar Udvalget havde afgivet sin Indstilling, sattes Forslaget om Optagelsen under Afstemning. Blev Forslaget forkastet, var Sagen dermed bortfalden. End ikke den paagældende Mand fik da noget at vide om, hvad der var foregaaet. Naar Forslaget derimod blev vedtaget, blev den vedkommende ved given Lejlighed indbudt til et Møde eller en selskabelig Sammenkomst. Ved samme Lejlighed blev det ham forestillet, og ogsaa den Mand, der havde foreslaaet ham, var indbudt. Selv om han derfor ikke gik ind paa at lade sig optage som Medlem, vilde han end ikke vide, at hans Ven, der havde foreslaaet ham, var Medlem af Foreningen og end mindre iøvrigt kende nærmere til denne.

Denne Fremgangsmaade blev fulgt i flere Aar og blev Reglen i alle fremtidige Afdelinger af Arbejdets Riddere.

Grundene til denne hemmelige og forsigtige Fremgangsmaade var forskellige. For det første mente man at have gjort den Erfaring, at alle offentlige Arbejderforeninger var mislykkedes. For det andet var Stillingen jo den, at enhver Arbejder, hvormed det var kendt, at han var Medlem af en Arbejderforening, bestandig var udsat for at blive gjort til Genstand for Arbejdsgivernes Had og Forfølgelse. Endelig havde man dyrekøbt Erfaringer om, hvorledes Modstandernes betalte Redskaber havde faaet Adgang til offentlige Arbejderforeninger, havde tilsneget sig Medlemmernes Tillid og var kommen til at staa i Spidsen, hvorefter de havde ledet Foreningerne til Død og Undergang.

Det var dette og mere, der foranledigede Grundlæggerne af Riddernes Forbund til at omgive dette med det Hemmelighedens Slør, som det bar i noget over en halv Snes Aar.

Stephens og hans Kampfæller var ikke ledet af nogen som helst Misundelse overfor de Mennesker, der lever paa Samfundets Lysside. Men de svor afgørende Fjendskab overfor enhver Uretfærdighed, der *udbytter* de mange til Fordel for de faa.

Ved Planen om Sammenslutning fulgte de kun Kapitalisternes eget Eksempel. Overfor den organiserede Kapital vilde de sætte det organiserede Arbejde. Ved Hjælp af Sammenslutningen vilde de skabe en sund offentlig Mening angaaende Arbejdet — den virkelige Skaber af al Værdi — og sikre Arbejderen det fulde Udbytte af sit Arbejde.

Indtil nu stod Arbejderne spredte, og de forskellige Fag isolerede. Arbejdsnedlæggelser i et Fag fremkaldte ofte Arbejdsstandsning i andre, uden at der var taget nogle Forholdsregler derimod. Louck-outer i et Fag tilkaldte Arbejdere fra andre, uden at disse var kendt med, at de kun kom og optog deres stridende Kammeraters Plads. Fagforeningen tillod ikke en Arbejdsmand at tage Plads paa et Værksted. Men naar Fagforeningens Medlemmer gjorde Strejke, tog de ikke i Betænkning at gaa ud og tage Del i Arbejdsmændenes Virksomhed, hvad der gav Anledning til, at to Arbejdere tilbød deres Arbejde, hvor der kun var Brug for en.

Det Arbejdets Ridderskab, som nu blev dannet, vilde anerkende Arbejdsmændenes Ret lige saa fuldt som de uddannede Haandværkeres. Med sin brede Favn skulde Arbejdets Ridderskab omslutte alle Arbejdets Mænd i en fælles Enhed.

VI. Arbejdets Riddere.

Som praktiske Mænd indsaa Grundlæggerne af Riddernes Forbund fra første Stund Betydningen af, at der blev skabt en Arbejderstatistik. Endnu forelaa der saa godt som intet i den Retning. Kun enkelte Stater var i Færd med at gøre de første Skridt til Indsamling af statistiske Oplysninger om Arbejderforholdene. *Stephens* og hans Venner fandt derfor, at de selv maatte tage fat paa denne Opgave. Forbundet valgte derfor en Mand, der fik det Hverv at indsamle statistiske Oplysninger om Arbejdsløn og Arbejdstid ved de forskellige Erhverv. Ved Hjælp af det Materiale, der paa denne Maade kunde indsamles, ventede man, at der skulde kunne skaffes Lys over, hvorvidt Arbejderne fik den dem tilkommende Del af Arbejdsudbyttet eller ikke.

En anden Mand fik det Hverv at føre Fortegnelse over Antallet af arbejdende og arbejdsløse Arbejdere. Ved hvert Møde skulde der gives Oplysning om de arbejdsløses Antal og fremsættes Spørgsmaal om, hvor der muligt var Arbejde at faa.

En tredje fik det Hverv at besøge syge og trængende og sørge for, at de fik den fornødne Hjælp. Et vist Beløb blev i dette Øjemed stillet til hans fri Raadighed, men han skulde aflægge Regnskab derfor.

Med Hensyn til Tilgang af Medlemmer laa det i Sagens Natur, at Væksten kun kunde gaa langsomt frem. Med den Kritik, der blev øvet ved Optagelsen af hvert nyt Medlem, var det kun de mere intelligente Mænd, der efterhaanden adledes med Ridderskabet. Men hvad der saaledes indtil videre savnedes i ydre Antal, blev fuldt ud opvejet ved indre Styrke.

Ved det første Aarsmøde i Januar 1871 kunde *Stephens* derfor ogsaa fremhæve, at Resultatet af første Aars Virksomhed var meget tilfredsstillende, skønt

Medlemsantallet kun var gaaet op til 130 med et Tillæg af 70, der delvis var bleven indviet i Hemmeligheden. Forbundet var vokset i indre Kraft. Der var skaffet Arbejde til mange, der ikke uden Forbundets Medvirkning vilde have fundet den paagældende Virksomhed. Det var ogsaa lykkedes at skaffe noget forbedrede Lønningsforhold.

Men Formanden fandt dog med Rette, at Lønnen fremdeles var for ringe, og Arbejdstiden for lang. Som en Begyndelse til mere forkortet Arbejdstid foreslog han, at der skulde optages en Agitation for, at Arbejdet Lørdag Eftermiddag blev standset Kl. 5.

Ved Siden af at pege paa, hvad der burde virkes for til Forbedring af de ydre Forhold, fremhævede han med Alvor, at hvor vigtige de ydre Forhold end er, er de dog kun Trappetrin til det højere liggende Maal. Det virkelige og afgørende Formaal er Udviklingen af de guddommelige Evner, som er Menneskene givne. For lang Arbejdstid og for liden Løn afstumper, skæmmer og nedværdiger de af Gud givne Evner saaledes, at Guds billedet, hvori vi er skabt, og hvorom vi efter Skaberens Hensigt skal bære Vidnesbyrd, er saa lidt kendeligt, at mange paastaar, det slet ikke er til.

Men Arbejdernes Sag staar i deres egen og Guds Haand, og baade Profeti og Begejstring varsler om Sagens Triumf!

Saaledes talte Riddernes første Formand Hans Udtalelser vidner om hans Personlighed. Han var en dyb religiøs Mand, hvis Trosbekendelse som to Hovedled indeholdt: Troen paa Gud Fader, hvis Kærlighed aabenbarer sig i den Rigdom og Fylde, hvormed han velsigner Jorden. Troen paa Menneskenes Broderskab, der aabenbarer sig i, at de alle under hinanden lige Adgang til Faderens Gaver.

I Juli Maaned 1872 blev der oprettet en ny Afdeling af Forbundet, idet en Del *Gæster*, der havde været knyttet til Tilskærernes Forsamling, skilte sig ud

og dannede Skibstømrernes Forsamling. En tredje Forsamling blev oprettet af Schal-Væverne i December Maaned. I samme Maaned dannedes som Nr. 4 Gulvtæppe-Vævernes Forsamling. I Marts 1873 dannedes som Nr. 5 Riggernes Forsamling. Fra denne Stund gik det rask frem. Før Udgangen af 1873 var der ialt oprettet 80 Lokal-Forsamlinger.

De mange Lokal-Forsamlinger nødvendiggjorde, at der blev dannet en fælles Repræsentation. For at forberede en saadan blev der nedsat et Udvalg. Ved et af dette Udvalgs Møder holdt Stephens en Tale, hvori han fremhævede, at

Land og Frihed

burde være Løsenet for de borgerlige Bestræbelser og

Gud og Menneskelighed

for den aandelige Udvikling.

For at Mennesket i Arbejderen kan komme til sin Ret maatte Arbejdet indskrænkes til 5 Dage om Ugen. 5 Dage til Arbejde, 1 Dag til de menneskelige Interesser og 1 Dag til Gudsdyrkelse.

Dette burde være Maalet.

Udvalget besluttede, at Fællesrepræsentationen for Lokal-Forsamlingerne skulde bære Navn af Distrikts-Forsamlingen. Den første Distrikts-Forsamling, hvortil enhver Lokal-Forsamling kunde sende 3 Medlemmer, blev indvarslet til den 18de Desember.

Distrikts-Forsamlingen blev den fælles Myndighed for Lokal-Forsamlingerne inden for visse Landsdele. Efterhaanden, som Forbundet trængte ud i ny Egne, blev der som Følge heraf ogsaa oprettet ny Distrikts-Forsamlinger i de vedkommende Landsdele.

I Kundgørelser og deslige blev Distrikts-Forsamlingerne betegnet med „D. A.“ og Lokal-Forsamlingerne med „A.“*)

Distrikts-Forsamling Nr. 2 blev dannet i Campden,

*) Districts-Assembly og Assembly.

New Jersey, i Oktober 1874, Distrikts-Forsamling Nr. 3 i Pittsburg i Avgust 1875, Distrikts-Forsamling Nr. 6 i Reading i Januar 1876.

I September Maaned s. A. blev Maskinarbejder *T. V. Powderly* indbudt som Gæst i en Lokal-Forsamling og blev kort efter Formand for en ny Lokal-Forsamling i *Scranton*, der fik Numeret 222.

Grunden til, at han forlod sin Fagforening og sluttede sig til det ny Forbund, har han selv senere erklæret, var den, at Arbejderne i Fagforeningen ikke bekymrede sig om deres Velfærd, der stod uden for Foreningen, medens han erkendte, at der trængtes til en Organisation, der kunde højne og udvide Arbejdernes Erkendelse af deres Pligter imod deres Kammerater og imod Samfundet.

I Februar 1877 dannedes samme Sted Distrikts-Forsamling Nr. 7, ved hvilken Powderly blev valgt til Sekretær. De Mænd, der stod i Spidsen for denne Distrikts-Forsamling — og da navnlig Sekretæren — arbejdede saa energisk for Forbundets Udbredelse, at der i Løbet af mindre end et halvt Aar blev oprettet 107 Lokal-Forsamlinger under Distrikts-Forsamling Nr. 7.

Paa lignende Maade blev der arbejdet i andre af Forbundets Afdelinger. I Løbet af Aaret 1877 blev der organiseret saa mange ny Distrikts-Forsamlinger, at der ved Aarets Udgang i alt var 14 Distrikts-Forsamlinger.

Af det her fremhævede vil det skønnes, at Forbundet i Løbet af de anførte Aar gik overordenlig hurtigt frem. Men skønt Virksomheden fremmedes med saa stor Kraft, foregik den endnu bestandig fuldstændig hemmeligt. Ikke et Ord om Riddernes Forbund var endnu kommen frem i Pressen.

Da Forbundet havde faaet saa stor Udbredelse, var det nødvendigt, at de forskellige Distrikts-Forsamlinger blev forenede under en fælles Repræsentation,

en øverste Myndighed for det hele Forbund. Allerede i et Par Aar havde Savnet af en saadan været følt. I 1875 havde en Lokal-Forsamling i Brocklyn opfordret Distriktsforsamling Nr. 1 til at sætte sig i Spidsen for Dannelsen af en Nationalrepræsentation. Forslaget kom ogsaa til Forhandling i nævnte Distriktsforsamling, der besluttede at indhente de forskellige Lokal-Forsamlings Erklæring om Sagen. For at drøfte Planen blev der indbudt til et Forhandlingsmøde i Philadelphia i Juli Maaned 1876. 35 Repræsentanter gav Møde, deriblandt *Uriah Stephens*. Paa Mødet vedtoges baade Program og Love. Mødets Myndighed blev imidlertid senere bestridt, hvorfor dets Forhandlinger og Beslutninger for saa vidt forblev uden Resultat.

Et nyt Møde i samme Øjemed blev holdt i Pittsburg i Maj 1877. Men heller ikke denne Gang lykkedes det at gennemføre Planen. Begge Møderne var bleven afholdt, uden at Lokal-Forsamlingen i Scranton vidste noget derom. Først bag efter modtog denne Forsamling et Referat af de førte Forhandlinger. Derved blev *Powderly* underrettet om Planen. Da han var bleven kendt med, hvad der var tilsigtet, tog han Sagen i sin Haand og indledte Forhandlinger med Medlemmer, der havde deltaget i begge Sammenkomster.

Resultatet af disse Forhandlinger blev, at der blev givet Distrikts-Forsamling Nr. 1 Bemyndigelse til at indbyde til en Kongres i Reading i Januar Maaned 1878, og at samme Distriktsforsamling fik tilstillet en fuldstændig Fortegnelse over alle kendte Lokal-Forsamlinger i de forskellige Stater.

I Henhold hertil udstedte Distriktsforsamling Nr. 1 Indbydelse til en Kongres, paa hvilken der skulde søges dannet en Central-Repræsentation og et fælles Virksomhedsfond samt oprettes et Fælles-Kontor for Arbejderstatistik. Tillige vilde der fremkomme Forslag om at gøre Foreningens Navn offentlig kendt

etc. Hver Distriktsforsamling maatte sende 3 Repræsentanter. Kongressens Beslutninger skulde være endelig afgørende.

Til den bestemte Tid mødte 32 Repræsentanter som Udsendinge fra 80,000 Medlemmer. Blandt de mødte var baade *Uriah Stephens* og *Powderly*. Den førstnævnte valgtes straks til Kongressens Formand.

Kongressen antog selv det Navn, som den besluttede, at denne Riddernes øverste fælles Myndighed for Fremtiden skulde bære: Generalforsamlingen for Arbejdets Riddere i Nordamerika.

Formændene henholdsvis for Generalforsamlingen, Distrikts-Forsamlingen og Lokal-Forsamlingen fik følgende Titler: Grand Master, Workman, Distrikts Master Workman og Master Workman.*)

Til Grand Master Workman — altsaa til Forbundets første Formand — valgtes *Uriah Stephens*.

Med Hensyn til Grundsætninger og Formaal sluttede Generalforsamlingen sig i alt væsentlig til, hvad der var slaaet fast af det nationale Arbejderforbund i 1866 og det industrielle Broderskab i 1874.

Der vedtoges en Erklæring om de Grundsætninger, hvorpaa Virksomheden skulde bygges, samt et Program, der angav det Formaal, som skulde tilstræbes.

Som Motto vedtoges følgende Udtalelser:

„Naar daarlige Mænd slutter sig sammen, maa de gode forenes, ti ellers vil de falde en for en som ubeklagede Ofre i en foragtelig Strid.“

Erklæringen om Grundsætninger lyder som følger:

„Den ny foruroligende Udvikling og Fremtræden af den opsamlede Velstand, der nødvendig, hvis den ikke bliver modvirket, vil føre til Forarmelse og haabløs Nedværdigelse af de arbejdende Masser, nødvendiggør, hvis vi ønsker at nyde Livets Velsignelse, at der an-

*) Disse Titler bruges fremdeles, kun med den Forandring, som vedtoges i 1883, at Grand blev ombyttet med General.

bringes en Modvægt mod den uretfærdige Formueopsamling og antages et System, der kan sikre Arbejderen Frugten af sit Arbejde. Men dette meget ønskede Formaal kan kun blive fuldbgyrdet ved Arbejdets Enhed og forenede Bestræbelser af dem, der adlyder den guddommelige Befaling: „I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød“. I den Hensigt gennem Organisation at samle de arbejdende Klassers Magt til samvirkende Bestræbelser om dette Formaal har vi dannet et Forbund af Arbejdets Riddere og fremstiller herved Formaalet for Verden med Opfordring om Bistand af alle, der ønsker at sikre „det størst mulige Gode for det størst mulige Antal“.

„Vi tilstræber:

I. At bringe enhver Afdeling af produktiv Virksomhed inden for Organisationens Rammer og gøre Erhvervelsen af Oplysning til et Formaal for vore Bestræbelser og i Stedet for Velstandens at gøre Arbejdets og moralsk Værdi til den sande Maalestok for individuel og national Storhed.

II. At sikre Arbejderne en berettiget Del af den Velstand, som de skaber, mere af den Frihed, der retmæssig tilkommer dem, flere sociale Fordele, mere af Verdens Goder, med et Ord: alle disse Rettigheder og Fordele, der er nødvendige for at sætte dem i Stand til at nyde, vurdere, forsvare og fortsætte Velsignelserne ved en god Styrelse.

III. At komme til Klarhed om de frembringende Massers Opdragelse, moralske og finansielle Stilling ved at kræve, at de forskellige Staters Regeringer skal oprette Bureauer for Arbejderstatistik.

IV. At oprette samvirkende Brugs- og Produktionselskaber.

V. At forbeholde de offentlige Jorder for virkelige Nybyggere, ikke en Acre mere til Jærnbaneselskaber og Spekulatorer.

VI. Ophævelsen af alle Love, der ikke stiller

Arbejde og Kapital lige; Fjernelsen af alle Kunstudtryk i Retssproget og unødige Ophold og Uligheder i Retshaandhævelsen. Gennemførelsen af Forholdsregler, der varetager deres Sundhed og Sikkerhed, som er sysselsatte ved Miner, Fabriker og Bygningsarbejder.

VII. Vedtagelsen af Love, der tvinger Selskaber, som er tilstaaet særlige Rettigheder, til at betale deres Arbejdere med Landets lovlige Penge ugentlig for det Arbejde, der er udført i den foregaaende Uge.

VIII. Vedtagelsen af Love, der i det frembragte Arbejde giver Haandværkere og Arbejdere første Prioritet for deres tilgodehavende Løn.

IX. Ophævelsen af Licitationssystemet ved alle offentlige Arbejder for Stat eller Kommune.

X. Indførelsen af Voldgift til Afløsning af Strejker overalt, hvor Arbejdere og Arbejdsgivere er villige til at mødes paa lige Vilkaar.

XI. Forbud mod alt Arbejde af Børn under 14 Aar i Værksteder, Fabriker eller Miner.

XII. Forbud mod Bortlicitering af Fængselsarbejde.

XIII Lige Løn for lige Arbejde af Mænd og Kvinder.

XIV. Indskrænkning af Arbejdstiden til 8 Timer om Dagen saaledes, at Arbejderne kan faa mere Tid til intellektuel Udvikling og selskabelige Glæder og blive i Stand til at høste de Fordele, som opnaas ved de arbejdsbesparende Maskiner, som deres Hjærner har skabt.

XV. Indførelsen af en national Mønt, der udstedes direkte til Folket, uden noget Mellemed af Bank-Selskaber, og som skal modtages af alle til Betaling saavel af offentlig som af privat Gæld.“*)

*) Programmet er senere bleven udviklet i mere udpræget socialistisk Retning.

Det her vedtagne Program skulde være fælles for det hele Forbund. Uden for dette kunde de enkelte Distrikts- og Lokal-Forsamlinger virke for særlige Opgaver, der ikke stred mod Hovedprogrammet eller Forbundets fælles Interesser.

Formandens Løn blev sat til 800 Kr. om Aaret, Sekretærens til 3200 Kr. og Kassererens til 200 Kr.

Indtægterne skulde indgaa dels fra et Bidrag af 40 Øre om Aaret for hvert Medlem, dels fra Udstedelsen af Love og Papirer, for hvilke hver Distrikts- og Lokal-Forsamling skulde betale 20 Kr.

Formanden og Sekretæren blev bemyndiget til at danne et Segl for Forbundet. Efter en Del Overvejelse og Forhandling valgte de et, der som Løsen for Forbundet skulde bære følgende fra Lovgiveren Solon hentet Indskrift:

„Det er den mest fuldstændige Regering, hvorunder en Fornærmelse mod en er en Bekymring for alle.“

Dette Segl er fremdeles Forbundets.

Da Generalforsamlingen var sluttet, tog Lederne Arbejdet op. Endnu var der ikke en Øre i Kassen. En Herkules-Opgave forelaa. Men de Mænd, som Arbejdet hvilede paa, viste sig at være Opgaven voksne.

I Løbet af Aaret kom Styrelsen i Forbindelse med de fleste bestaaende Lokal-Forsamlinger, og Virksomheden for Oprettelsen af ny Forsamlinger kom i Gang.

Forbundet virkede hemmelig, men dets Magt blev følt. Modstanden begyndte at rejse sig imod det, og det første Angreb kom fra — Kirken.

En Præst ved en Kirke i Schuylkill slyngede sin Banstraale ud imod Forbundet. Flere Præster forbød de Arbejdere, de havde i Menigheden, at være Medlemmer af det hemmelige Forbund.

Mange Medlemmer traadte ud af Forbundet. Andre besluttede, i Erkendelse af deres retfærdige Sag, at blive staaende.

Den Lokal-Forsamling, som først havde følt Kirkens Banstraale, henvendte sig til Formanden med Anmodning, at han vilde gøre Skridt til, at Forbundets Navn og Virksomhed kunde blive offentlig kendt.

Efter at have overvejet Sagen indkaldte Formanden Generalforsamlingen til at møde i Philadelphia den 6te og 7de Juni s. A. Generalforsamlingen gav ogsaa Møde. Sagen blev forhandlet, men Repræsentanterne fandt ikke at kunne gaa videre end at foretage Indstillinger, der skulde forelægges Generalforsamlingens ordenlige Sammenkomst det følgende Aar.

Da Generalforsamlingen mødte i 1879, var der dannet 26 Distriktsforsamlinger, hvoraf de 23 havde sendt Repræsentanter. Denne Fremgang skyldtes for en meget væsentlig Del den nidkære Virksomhed, som var udfoldet af Formanden. Men han havde ogsaa arbejdet over Evne. Der var fastsat en mindre Sum som Løn for hans Arbejde. Men Kassen var tom. Skønt han arbejdede baade Dag og Nat, fik han ingen Penge udbetalt. Han blev derfor baade legemlig og pekuniært knækket, hvorfor han var ude af Stand til at møde paa Generalforsamlingen i 1879, der blev holdt i Chicago. Han sendte derfor sin Beretning om Virksomheden til Sekretæren og indstillede Richard Griffiths eller Powderly som Efterfølger til Formand.

Stephens var hermed i Virkeligheden færdig. For Offentligheden traadte han ikke mere frem. Den 13de Februar 1882 afgik han ved Døden i New York. I Erkendelse af *Stephens* Fortjenester af Riddernes Forbund gav Generalforsamlingen den derværende Lokal-Forsamling Ordre til at foranstalte en Sørgefest til Ære for den afdøde. Senere bevilgedes 20,000 Kr. til Køb af et Hjem for *Stephens* efterladte Familie. Ved begge Dele viste Ridderne, at de anerkendte *Uriah Stephens*' Fortjenester af deres Sag.

Til *Stephens* Eftermand som Formand for Riddernes Forbund valgtes i 1879 *Terrence Vincent Powderly*.

Fra den Stund, da *Powderly* kom i Spidsen, kom der ny Fart i Bevægelsen. *Stephens* havde gjort fortrinlig Fyldest som den grundlæggende, vejbydende Pioner. Der trængtes nu til en Mand, der med vidt og klart omfattende Blik kunde staa som en virkelig Leder for den mægtige Bevægelse. En saadan Mand fandt man i *Powderly*.

Han var født i et fattigt Hjem 1849. Hans Forældre var Irlændere, der var udvandret til Amerika. Allerede i sit 13de Aar maatte han forlade Skolen og tage Arbejde ved et Jærnbaneselskab. Her arbejdede han sig efterhaanden frem og fik omsider en mere fremtrædende Plads i Selskabets Maskinværksted. Om Dagen arbejdede han med Hammer og Fil. Om Natten søgte han at erhverve sig theoretiske Kundskaber saa langt, som hans Evner kunde naa. Allerede 19 Aar gammel blev han Formand for Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening. Paa Grund af sin Virksomhed i denne blev han afskediget i 1873. Men det lykkedes ham dog snart at faa Arbejde igen. I 1874 blev han af Formanden for det industrielle Broderskab udnævnt til Organisator for nævnte Forbund. I 1877 blev han valgt til Borgermester i Scranton, en lille By i Pennsylvanien med ca. 60,000 Indbyggere, og er senere et Par Gange bleven genvalgt til samme Hverv.

27 Aar gammel begyndte han i 1876 at studere Lovkyndighed paa egen Håand, medens han dog vedblivende fortsatte Arbejdet ved sit Fag. To Aar efter tog han en foreløbig Eksamen. Da han i denne Mellemtid var bleven Borgermester, begyndte han under privat Vejledning af en dygtig Advokat det afsluttende Studium i Lovkundskab. Dette Studium blev fortsat indtil det Øjeblik, da han modtog Hvervet som Riddernes Formand. Paa dette Tidspunkt havde han kun 3 Maaneder tilbage, før han kunde afslutte Studiet og faa Adgang til Skranken. Men samtidig med, at han kom i Spidsen for Ridderne, maatte han lægge det

retsvidenskabelige Studium til Side. Skønt dette næppe var hans Agt, har han senere erklæret, at hans Tid stadig har været i den Grad optaget af Arbejdet i Forbundet, at „13 Aars Støv nu har samlet sig paa mine Lovbøger“. Medens Mænd, der var Dreng, da han begyndte at studere, nu er lykkelige Sagførere, der indtager formuende og udmærkede Stillinger, maatte *Powderly* afbryde den glimrende Løbebane, der utvivlsomt laa aaben for en Mand med hans Evner og Energi, og optage den møjsommelige og opslidende Kamp for Frigørelsen af de arbejdende Klasser og Masser. Maaske fandt han dog alligevel her sin rette Plads. I ethvert Tilfælde fandt Forbundet i ham dets rette Mand. Hans praktiske Erfaring, hans alsidige Viden, hans utrættelige Energi gjorde *Powderly* selvskreven til at staa i Spidsen for Arbejderbevægelsen i Amerika.

Med Hensyn til Offentliggørelsen af Forbundets Navn og Virksomhed kom det ikke til nogen Afgørelse hverken i 1879 eller 80. Først paa Generalforsamlingen i 1881 lykkedes det *Powderly* at føre Sagen igennem.

I en Tale for Generalforsamlingen begrundede han Forslaget om at ophæve Eden og Hemmeligheden.

Han ytrede bl. a.:

„Mange af vore Medlemmer er ikke i Besiddelse af tilstrækkelig Intelligens til at fatte Edens Betydning. Uden at tilsigte det bryder de ofte deres Løfte. Andre mere oplyste og mindre samvittighedsfulde bryder Løftet, naar de finder Anledning dertil. Jeg paastaar, at et Æresord vil binde en Mand af Ære lige saa stærkt som den strængeste Ed, medens den, der ikke føler sig bunden ved sin Ære, ikke vil være bunden ved nogen hverken guddommelig eller menneskelig Lov. Jeg foreslaar derfor, at vi i Stedet for at bygge paa Mandens Frygt for Straf i den tilkommende Verden,

bygger paa hans Betragtning af sin egen Ære i denne Verden."

Generalforsamlingen gav Formanden Medhold. Eden blev afskaffet. I Stedet for denne indførtes et Løfte om ikke at aabenbare, hvem der var Medlemmer, eller noget andet om Forbundets indre Forhold. Samtidig kastede Forbundet Hemmelighedens Slør og stod frem for Offentligheden baade med Navn og Program.

Det blev Formanden overdraget at udstede en Kundgørelse, hvorved Offentligheden kunde blive kendt med Forbundets Tilværelse og Formaal.

Samtidig hermed besluttedes det, at Forbundet skulde staa aabent ligesaavel for Kvinder som for Mænd. Begge Dele skulde træde i Kraft fra 1ste Januar 1882.

Fra dette Tidspunkt daterer sig da Arbejdets Ridderes Historie som offentlig Institution. Indtil denne Stund havde en meget væsentlig Del af Forbundets Tid været optaget af Arbejdet med at skabe de ydre Rammer. Fra nu af samledes Kræfterne overvejende om saavel udadtil som indadtil at gennemføre Resultater, der dels lettede de ydre Kaar, dels satte Medlemmerne i Stand til med øget Styrke at optage Kampen for Tilværelsen.

VII. Ild og Blod.

I Sommeren 1877 gav den ny sociale Udvikling sig for første Gang et saadant Udtryk, at den med et eneste Slag brændte det ind i Samtidens Bevidsthed, at der ogsaa i det amerikanske Frihedens og Lighedens Paradis fandtes et socialt Spørgsmaal, der krævede den alvorligste Opmærksomhed.

I Tiaaret fra Borgerkrigen og til det nævnte Aar var der i de Forenede Stater anlagt Jærnbanner, hvis samlede Længde udgjorde over 22,000 Mil. Omkostningerne ved disse Baneanlæg beløb sig til 4,468,501,935 Dollars. Forskellige Selskaber førte den vildeste indbyrdes Konkurrence, hvoraf Følgen blev, at mange Selskaber bukkede under og spillede Fallit. Naar Selskaberne paa denne Maade blev overladt til Kreditorerne, blev Driftsledelsen gjerne overdraget til Sagførere, hvis eneste Formaal var paa den billigste Maade at redde den størst mulige Fortjeneste for derigennem, saa vidt muligt, atter at faa Selskaberne paa Fode.

Driftsudgifterne skulde derfor indskrænkes til det mindst mulige, hvad der havde til Følge, at Arbejdslønnen Gang efter Gang blev sat ned.

Ved et stort Antal Selskaber var Daglønnen for Lokomotivførere 2,75 à 3,22 Doll., for Konduktører 2 à 2,50 Doll. og for Fyrbødere 1,70 à 1,75 Doll.

Der var imidlertid aldrig stadigt Arbejde, hvorfor Gennemsnitslønnen aldrig gik højere op end til Halvdelen af de nævnte Beløb. Tillige maatte Jærnbanepersonalet som Regel spise uden for Hjemmet og hyppig endog overnatte ude, hvorfor de som oftest maatte føre to Husholdninger, en for dem selv og en for deres Familjer.

I Løbet af 4 Aar var Lønningerne stedse bleven daarligere og daarligere, hvorfor der ikke godt taaltes yderligere Nedsættelser. Ikke desto mindre var det nu Selskabernes planlagte Hensigt, at Lønningerne yderligere skulde sættes ned.

De samme Selskaber, der ellers konkurrerede paa Liv og Død, sluttede i Foraaret 1877 en Vaabentilstand for med forenede Kræfter i Enighed at gennemføre en Lønningsnedsættelse af 10 pCt.

En Del af Selskaberne foretog Lønningsnedsættelsen den 1ste Juni, de andre fulgte efter i Midten af samme Maaned.

En Del af Personalet havde i *Lokomotivførernes Broderskab* en stærk og talrig faglig Organisation. En anden Del var just i Færd med at fuldstændiggøre særlige Organisationer. Men der kom ingen umiddelbar Forbindelse i Stand mellem de forskellige Organisationer. Misfornøjelsen med Lønningsnedsættelsen var almindelig. Uden at være planlagt eller udgaaet fra nogen fælles Ledelse bredte Modstanden sig som Gnister, der fænger i tørret Lyng.

Den 16de Juli begyndte Banepersonalet en Arbejdsnedlæggelse, der i Løbet af en Maaned bredte sig ud over samtlige Stater lige til Grænserne af Kanada.

Begyndelsen blev foretaget af Personalet ved Baltimore og Ohio-Banen i West-Virginien. Byen *Martinsburg* blev Midtpunktet for Strejken. Da Arbejdet var nedlagt, vilde Selskabets Direktion fortsætte Driften med nyantagne Folk. Men dette blev af det gamle Personale hindret med Magt.

Statens Guvernør samlede to Kompagnier af Folkevæbningen i *Martinsburg*, men de var ude af Stand til at udrette noget.

Selskabet henvendte sig da til Præsident *Hayes*, der udstedte en Kundgørelse (Proklamation) til Arbejderne og sendte 250 Forbunds-Soldater til Byen. Men begge Dele var lige virkningsløse.

To Regimenter af Væbningen, der skulde afgaa til *Cumberland Station*, blev angrebne med Stenkast af Arbejderne. Uden at der var givet Befaling dertil, svarede Tropperne med skarpe Skud, der straks dræbte 10 Personer. Kammeraternes Blod og Død satte Arbejdernes Forbitrelse i et sandt Raseri. I massevis stormede de frem og opbrød Jærnbaneskinnerne og tændte et stort Antal Jærnbanevogne i Brand. Først sent lykkedes det 500 Politibetjente at slaa Mængden tilbage, besætte Banegaarden og arrestere 50 Personer.

Den 19de Juli begyndte Strejken i Pennsylvanien. Den nævnte Dag forlangte Personalet, at Lønnen atter

skulde forhøjes med de 10 pCt., hvormed den var bleven nedsat. Da Kravet blev afslaaet, blev Arbejdet nedlagt ved alle Selskaberne i og omkring *Pittsburg*. For hvert nyt Tog, der ankom til Byen, øgedes de strejkendes Antal, indtil al Befordring paa Linjerne blev fuldstændig standset.

De sammenkaldte Væbningssoldater gav kun langsomt og faatalligt Møde og viste kun liden Tilbøjelighed til at optræde som Forsvarere af Selskaberne.

Den offentlige Mening stod overvejende paa Personalets Side. Pennsylvaniens lovgivende Forsamling nedsatte et Udvalg for at undersøge Anledningen til Striden.

I Motiveringen af Udvalgsnedsættelsen blev det udtrykkeligt erklæret, at Jærnbaneselskabet havde Stemningen imod sig, baade fordi man fandt, at dets Fragttakster havde været for høje, og fordi man fandt Lønningsnedsættelsen ubillig.

Da Byens egen Væbning ikke kunde gøre Fyldest, hidkaldtes 600 Soldater fra Philadelphia. Saa snart Soldaterne ankom, blev de mødt af Folkemængdens levende Harme. Da de vilde besætte Banegaarden, pøb Revolverkugler ned gennem deres Rækker. Soldaterne stod over for et saa stort Overtal, at de saa sig nødsagede til at vige og søge Ly i et Lokomotivhus, hvor de overnattede, medens Kuglerne stadig susede gennem Vinduerne. Tidlig om Morgenen brød Soldaterne op og forlod Byen under en saadan Kugleregn, at de ikke vovede at gøre Holdt, før de kom til det 3 Mil derfra beliggende *Claremont*.

Endnu paa dette Tidspunkt fandtes der kun faa Riddere i Pennsylvanien og ingen af disse deltog i Strejken. Men de tog virksom Del i Organisationsarbejdet med det for Øje at udvide Forbundets Virkefelt.

Den 20de Juli overrakte et Udvalg af de strejkende Jærnbanefolk i *Pittsburg* — Konduktører, Lokomotiv-

førere og Fyrbødere — paa de strejkendes Vegne Jærnbaneselskabets Styrelse en skreven Erklæring, hvori der bestemt blev krævet, at der skulde udbetales den samme Løn som før første Juni, og at de afskedigede Arbejdere skulde genindsættes i deres Pladser.

Driftsbestyreren — Superintendenten —, som modtog Udvalget, nægtede at lade Erklæringen gaa videre til Selskabets Formand og lod Udvalget vide, at Arbejdernes Krav ikke vilde blive imødekommet.

Private Borgere søgte da at mægle. Men Driftsbestyreren svarede dem, at Sagen nu var lagt i Statsmyndighedernes Haand, og at Soldaterne vilde drive de strejkende bort, hvis de ikke frivillig forlod Selskabets Ejendom.

Natten mellem 21de og 22de Juli brændte 1600 Jærnbanevogne med hele deres Indhold af Fragt og Bagage samt 160 Lokomotiver og alle Materialbygningerne med alt deres Indhold.

Værdier for 5 Millioner Dollars gik op i Luer! Værdier, der kunde have været sparede, om Strejken var bleven undgaaet, og Striden bilagt ved Voldgift.

Men det var ikke blot de materielle Værdier, der brændte. Flammerne fra Arbejdernes forbitrede Sind slog ud over det hele Land. Jærnbanearbejderne i *Scranton* stillede Krav om forøget Løn. Da de fik Afslag, nedlagde de Arbejdet. Snart var al Jærnbane-fart standset.

Arbejderne ved Jærnbaneselskabets Maskinværksted sluttede sig til de strejkende. Dette foregik en Torsdag. Da et Tog, der den følgende Onsdag kom fra New York, søgtes gennemført, blev det standset ved *Scranton*. Postvognene fik Lov at passere. Men alle Person- og Fragtvogne blev spændt fra. Konduktørerne telegraferede til Washington, at al Postbefordring skulde faa Lov at gaa uantastet. Driftsbestyreren nægtede imidlertid at lade Postvognene gaa, naar ikke Personvognene kunde følge med.

De Kulgrubearbejdere, som forsynede Jærnbane-selskabet med Kul, havde uden Modstand fundet sig i, at deres Løn blev nedsat. Nu fandt de, at de burde gøre fælles Sag med Konduktørerne og de øvrige Arbejdere. Den 25de Juli holdt de et Møde, hvor de enedes om at forlange en Lønningsforhøjelse af 25 pCt. og at nedlægge Arbejdet, hvis Kravet blev afslaaet. Det gik, som de havde ventet, Fordringen blev afvist, og Arbejdet nedlagt.

Overalt var der Fængstof i Luften. Lederne for Arbejdets Riddere forstod, at der trængtes til, at der blev grebet ind med Alvor og Bestemthed, hvis disse Begivenheder skulde forløbe, uden at det kom til volde-lige Sammenstød.

For at drøfte Stillingen sammenkaldtes Distrikts-forsamling Nr. 5. Da dens Medlemmer kom sammen, blev den hele Stilling grundig belyst og behandlet. Som Resultat af Raadslagningen fremgik en Henvendelse til Arbejderne, hvori der udtaltes, at medens man havde den største Sympati med de strejkende Arbejdere og haabede, at Striden vilde blive bilagt til deres Gavn, maatte man indtrængende opfordre til rolig og besindig Optræden, til Afholdelse fra ethvert Overgreb paa Gods eller Person, at holde sig borte fra alle Beværtninger og ikke at deltage i andre Møder end dem, som indvarsledes af Personer, der havde Bemyndigelse til at foranstalte Møder.

Medens Ridderne saaledes virkede for besindig Optræden, bredte Strejkebevægelsen sig stedse videre omkring. I *Reading* var der mange af Væbnings-tropperne, der ganske aabenlyst gjorde fælles Sag med de strejkende Arbejdere og forsynede dem baade med Kugler og Krudt. Andre, der tilhørte de højere Klas-ser, sluttede sig ligesaa aabenlyst til Selskaberne. Da en Del af de sidste drog gennem Byen for at besætte Banegaarden, blev de angrebne med Stenkast, hvorpaa de ligesom de forannævnte uden Befaling svarede med

skarpt, hvorved 13 Personer dræbtes, og 22 blev saarede. Dette virkede her som andet Steds: Jærnbaneskinner blev opbrudt, Broer blev afbrudt, og Godsvogne plyndrede. De Soldater, der stod paa Selskabernes Side, maatte flygte fra Byen med Uniformerne skjulte under civile Dragter. Først med et Korps af 1000 frivillige Mænd lykkedes det Borgermesteren efter flere Dages Forløb at genoprette Roligheden.

I Chicago, hvor Strejken forplantede sig til den almene Arbejderbefolkning, der i Mængde drog truende gennem Gaderne baade Nat og Dag, kom det til et Sammenstød, hvorved 6 Arbejdere blev dræbte, og en halv Snes saarede.

Saaledes og paa lignende Maade gik det flere Steder. Strejken gav Anledning til, at selve Samfundets Bundfald mange Steder samlede sig og søgte at fiske i rørte Vande. Der iværksattes saaledes mange Rolighedsforstyrrelser, som Jærnbanepersonalet saa langt fra at bære Ansvar for endog selv søgte at afværge.

Enkelthederne i den lange over de mange Stater udbredte Strejke kan vi ikke her paatage os at skildre. Som typisk for adskillige forefaldende Begivenheder skal vi noget udførligere dvæle ved et enkelt betegnende Optrin.

Den 31te Juli besluttede en Del af Togpersonalet i Pennsylvanien at genoptage Arbejdet paa de gamle Betingelser. Dette var Minearbejderne imod. Flere af deres Ledere enedes om at sammenkalde til et Massemøde paa en bekendt Mødeplads: *Round Woods* ved Byen Scranton, hvor der kunde tages Beslutning om den fortsatte Optræden.

Mødet blev indkaldt til næste Dags Formiddag. Forberedelser blev gjort til at samles paa den sædvanlige Plads. Men sent paa Eftermiddagen udspreddes Rygter om, at Mødet skulde henlægges til et andet Sted. Der blev paastaaet, at der var større Plads ved *Silkefabriken*, og at Stedet var mere heldig beliggende.

Hvor Rygtet kom fra, er aldrig bleven oplyst, men det blev meget virksomt udbredt.

De Mænd, der havde Bemyndigelse til at sammenkalde Mødet, blev ikke raadspurgte. Uden disses Vidende var der andre, der sendte Meddelelserne ud om den forandrede Mødeplads. Meddelelserne naaede en Mængde Arbejdere, men langt fra alle. Den følgende Morgen, 1ste Avgust, saa man derfor Arbejdere i store Skarer strømme til begge de Steder, hvortil der var indkaldt Møde. Mødet ved Silkefabriken var indvarslet noget tidligere end det oprindelige, der skulde afholdes ved Round Woods. Da de Arbejdere, der indfandt sig her, ikke fandt deres Ledere, forlod de Pladsen og gik til Silkefabriken, hvor der ialt blev samlet 5—6000 Personer.

Forsamlingen valgte en Ordstyrer. Flere af de Mænd, der indtog ledende Stillinger i Riddernes Forbund, fik Ordet og udtalte sig for en rolig og besindig Optræden. Udvalget, der skulde gøre Indstilling angaaende Striden mellem Minearbejderne og deres Arbejdsgivere, var ikke til Stede. Der blev derfor ikke taget nogen Beslutning angaaende denne Sag. Derimod fremkom der Forslag om, at der skulde ned sættes et Udvalg for at undersøge og fremkomme med Forslag, der kunde føre til Afslutning af den hele Strejke. Nogle foreslog, at Udvalget skulde bestaa af 25 Medlemmer. Ordstyreren, der var en meget indsigtfuld Mand, henstillede, at Udvalget skulde være meget mindre, idet han fremhævede Sandsynligheden af, at alle de Arbejdere, der fik Sæde i dette Udvalg, vilde faa deres Afsked. Rigtigheden heraf blev indrømmet. Der var al Udsigt til, at Forslaget vilde blive vedtaget. Da, før man endnu var kommen til Afstemning desangaaende, hændte noget, der pludselig forandrede hele Mødets Karakter og bevirkede, at hele Forsamlingen brød op i vild Forvirring.

En Mand banede sig med Albuerne Vej frem gennem den tætte Forsamling, rakte et Brev op til Ordstyreren og forlangte, at Brevet skulde læses højt for Forsamlingen. Ordstyreren kastede et flygtigt Blik paa Brevet, rakte det hovedrystende tilbage og skred til at sætte Forslaget om Udvalgsnedsættelsen under Afstemning. Manden krævede imidlertid højlydt, at Brevet skulde læses, idet han paastod, at det indeholdt meget vigtige Oplysninger. Ordstyreren forsøgte at undertrykke Forlangendet, men saa fremkom den Sigelse, at han ikke havde Mod til at læse det, ledsaget af mængestemmige Raab: Læs Brevet! Læs Brevet!

Forhandlingslederen var magtesløs. Den ankomne Mand trængte sig op paa Talerstolen og læste det Brev, der satte hele Forsamlingen i Raseri og gav Anledning til, at 3 uskyldige Mennesker, der nærmest af Nysgærrighed havde indfundet sig ved Mødet, satte Livet til.

Brevet indeholdt en Beretning om, at Direktøren for Kulkompagniet, *W. W. Scranton*, skulde have paa-staaet, at han skulde sørge for, at Arbejderne kom til at arbejde for under 3 Kr. om Dagen, saa længe de levede, og blev begravne paa Lossepladsen bag ved Byen, naar de døde.

Virkningen af denne Oplæsning var netop den, som Slyngelen havde ventet. Hvad enten denne Mand af Arbejdernes Fjender var betalt for at skrive Brevet, eller dette var et Produkt af hans egen vilde Fantasi — Virkningen var den samme. Mødet hævedes i vild Forstyrrelse. I stor Hast samlede de til Stede værende Riddere sig og enedes om at forsøge at lede den rasende Mængde bort fra Byens Midtpunkt. Nogle modige Riddere banede sig Vej frem i Spidsen af Strømmen og forsøgte paa denne Maade at lede den i forskellige Retninger. For Størstedelens vedkommende lykkedes Forsøget. Men — ca. 1500 af Mødets Deltagere stormede midt ind i Byen.

Her var i Hemmelighed tagen Forholdsregler, som Offentligheden ikke havde mindste Anelse om.

Da Strejken begyndte, havde Borgermesteren i Scranton udstedt et Opraab om Medvirkning til Rolighedens Opretholdelse og nedsat et Udvalg af fremragende Borgere til at bistaa ham under den forhaanden-værende Krisis. Samtidig anmodede han Kommunalbestyrelsen om at oprette et særligt Politikorps og tage visse andre Forholdsregler. Kommunalbestyrelsen afslog Anmodningen med den Begrundelse, at den ikke fandt nogen Anledning til ekstraordinære Foranstaltninger, der meget mere var egnet til at fremskynde end at hæmme Brud paa den borgerlige Orden. Minearbejdernes og Banepersonalets Udvalg mødte hos Borgermesteren, forsikrede ham om deres Loyalitet og tilbød ham deres Medvirkning til Ordenens Opretholdelse, hvis han vilde tage imod den. Men Borgermesteren afslog deres Tilbud. Paa egen Haand organiserede han i al Hemmelighed et Scranton Borgerkorps paa nogle og halvtredsindstyve Medlemmer, der blev væbnede med Remington Rifler, leverede af Jærnbaneselskabet, der ogsaa afgav Hovedkvarter for Korpset. For en senere nedsat Undersøgelseskommission blev det oplyst, at Selskabets Direktør, der var med at antage Personerne til Korpset, ved Antagelsen til disse erklærede: „Jeg ønsker ingen Mand her, som ikke er villig til at skyde og dræbe, og er der nogen Mand, som kommer til at skyde, ønsker jeg, at han skyder saaledes, at han dræber. Det skal ikke være Leg.“

De Mænd, der lod sig optage i Korpset, vidste altsaa, hvad det gjaldt. Men hverken Arbejderne eller andre kendte det mindste til, at et saadant Korps var blevet dannet.

Nu fik man det at vide og at føle! De Trudsler, som indeholdtes i det oplæste Brev, gjorde Arbejderne rasende. Under vilde Forhandelser mod Direktør *Scranton* stormede Skaren mod Byen. Ved Hovedgaden

stødte Mængden mod det hemmelige Borgerkorps. Fra Skaren udsendtes et Kastevaaben, som uheldigvis ramte selve Borgermesteren, der straks befaled, at der skulde gives Ild. Befalingen blev adlydt, 3 Mand faldt døde til Jorden, og en blev haardt saaret. Den uventede Modstand drev Mængden paa Flugt, men 3 uskyldige Mennesker laa døde paa Valpladsen.

I Anledning af denne Begivenhed blev der nedsat en Kommission til at undersøge Sagen. For denne erklærede Direktør *Scranton* videre — se ovenstaaende —: „Vi var kun nogle og tyve, de andre 3—4000. Vi ønskede ingen Narrestreger. Vi forlangte, at de skulde adlyde til den mindste Grad, og, naar de modtog Ordre til at skyde, skyde og dræbe.“

Det blodige Drama skyldtes to beklagelige Begivenheder: Oplæsningen af Brevet og Oprettelsen af det hemmelige Korps. Var Brevet ikke bleven oplæst, havde ingen Rolighedsforstyrrelser fundet Sted. Havde Arbejderne visdt, at de gik imod en væbnet Magt, vilde den Del af Mødet, der fremkaldte Ophidselsen, være undgaaet.

Regulære Tropper vilde ikke have fundet nogen Anledning til at skyde med skarpt. Og havde det været kendt, at der var dannet et nyt Ordenskorps, vilde Borgermesteren være bleven forskaanet for enhver Anledning til at paakalde dets Tjeneste.

Paa Mødedagens Aften samledes den stedlige Lokalforsamling af Arbejdets Riddere. I Erkendelse af Stillingens Alvor enedes man om overalt at gaa til det yderste roligt og besindigt til Værks.

Formanden for Distriktsforsamlingen udstedte en Befaling om, at ingen Møder maatte afholdes under den forhaandenværende Ophidselse. Ved Distriktsforsamlingens paafølgende Møde blev hans Optræden enstemmig godkendt.

Strejken udstrakte sig over et Tidsrum af ca. 3 Maaneder. Ved de enkelte Selskaber varede den dog

langt fra saa længe, idet den hverken kom til Udbrud eller Afslutning paa en Gang overalt. De fleste Steder var det kun i kortere Tid, at Driften var helt standset. Under hele Strejken lykkedes det *Vanderbilt* at holde Driften i Gang paa sine to Hovedbaner: Hudson River- og New York Centrallinjerne. Ved at udbetale en Ekstralønning af 100,000 Dollars fik han Personalet til at fortsætte Virksomheden uafbrudt saaledes, at hverken Person- eller Godstransporten derved helt blev standset mellem Atlanterhavet og det fjærne Vesten.

Var Farten ogsaa bleven indstillet paa disse Linjer, vilde Publikum sikkert have lagt et saadant Tryk paa Selskaberne, at de var bleven nødt til at give efter. Med den fortsatte Drift paa disse Linjer var Strejken i Virkeligheden haabløs. Ogsaa her havde Kapitalen vist sin Overmagt. *Vanderbilts* 100,000 Dollars vejede mere for hans Folk end Følelsen af, hvad de skyldte deres Kammerater. Dollarens Almagt sprængte den Enighed, der var en uundgaaelig Betingelse for Sejren.

Den 16de Oktober blev der holdt et nyt Masse-møde ved *Round Woods*, paa hvilket de derværende strejkende enstemmig vedtog at afslutte Strejken og genoptage Arbejdet. Selskaberne blev straks underrettet om Beslutningen. Den følgende Dag blev Arbejdet genoptaget paa samme Betingelser som før Strejkens Begyndelse.

De fleste Steder var Arbejdet alt blevet genoptaget forinden. Ved denne Tid var Freden noget nær genoprettet overalt.

Det var Selskabernes hensynsløse Nedsættelse af Lønnen paa den ene Side og Personalets Forbitrelse over denne de mægtige Selskabers Optræden paa den anden Side, der gav Anledning til Strejken.

Nu forelaa Resultaterne: Værdier for Millioner Dollars var gaaet op i Luer, Ugers og Maaneders Løn var gaaet tabt, et større Antal Personer havde sat

Livet til, og endnu flere vansmægtede i Fængsler og paa Hospitaler!

Illusionerne om, at Arbejdspørgsmaalet kun tilhørte den gamle Verden, var bristede. Begivenhederne havde vist, at den sociale Udvikling ogsaa i det fri Amerika var kommen ind i et Spor, der rummede den alvorligste Fare.

Adskillige søgte at trøste sig ved, at Urolighederne kun var et Udslag af socialistisk Agitation, der kunde modvirkes ved en „stærkere Regering“. Men denne Forklaring slog ikke til. Socialisterne var endnu paa den Tid kun lidet talrige i de Forenede Stater. De hverken iværksatte Strejken eller øvede nogen næneværdig Indflydelse paa dens Udvikling og Gang.

Udbruddet havde dybere Rødder. Baneselskabernes Bestræbelser for at nedsætte Lønnen var kun den ydre Anledning til Kampen. Det første voldsomme Sammenstød mellem Arbejdet og Kapitalen i den ny Verden var kun den Eksplosion, hvorved Arbejdernes længe tilbageholdte Misfornøjelse og Harme over Kapitalovermagtens Tyranni fik Luft.

Paa flere Maader viste det sig, at Begivenhederne indledte en ny Tingenes Tilstand.

Hidtil havde Nord- og Sydstaterne med deres Erindringer fra Borgerkrigen staaet som to fjendtlige Parter overfor hinanden. Nu fandt de hinanden for første Gang. Overfor den ny Magt, der nu — repræsenteret af de strejkende — var i Frembrud, fandt de besiddende Klasser baade i Nord og Syd, at de havde fælles Interesser.

Man saa derfor nu Officerer, der under Borgerkrigen havde staaet i hver sin Lejr og bekæmpet hverandre som Fjender, træde sammen i fælles Korps for sammen at forsvare de besiddendes Interesser mod de oprørske Arbejdere. Det gik endog saa vidt, at Forbundspræsidenten hidkaldte Sydstatstropper til Forsvar mod Arbejderne i Nord.

Den sociale Kløft fremmede den politiske Enhed. Et karakteristisk Vidnesbyrd om de ny Modsætninger i de moderne Samfund!

Nej, det var ikke den socialistiske Agitation, der fremkaldte det voldsomme Sammenstød mellem Arbejdet og Kapitalen. Det var selve Kapitalvælden og den planløse Modstand imod denne, der nødvendig-gjorde fremtidig socialistisk Virksomhed.

Det var selve denne Krigstilstand mellem Arbejdet og Kapitalen, der ved den socialistiske Virksomhed skulde afløses af social Fred. Det var dette Klassernes gensidige og aabenbare Fjendskab, der ved det socialistiske Arbejde skulde omsættes i Anerkendelse af Menneskeret og Følelse af Broderskab. Det var dette Pengemændenes Overmod og denne Arbejdernes Forbitrelse, der af Socialismen skulde omdannes til loyal Samvirken for det almene Vel.

Det var denne overordenlige Opgave, som forelaa for Arbejdets Riddere.

Opgaven var vanskelig, men der blev i den følgende Tid med stor Troskab arbejdet paa dens Løsning.

Hvilke Midler, Pengemændene i den ny Verden nedlader sig til at bruge i deres Kamp mod Arbejderne, fremgaar af følgende:

Af Brødrene *Pinkerton* er der oprettet et privat Hærkorps, der udlejes til Arbejdsgivere, der ligger i Strid med deres Arbejdere. Medlemmer af dette Korps uddannes til Spioner, der under Venskabs Maske søger Indgang blandt Arbejderne, erholder Oplysning om alt, hvad disse paatænker og foretager, og dernæst underretter Arbejdsgiveren derom, hvorved det hænder, at netop de Mænd, der advarer mod voldelig Fremgangsmaade, afskediges og erstattes af Slyngler, der ophidser Kammeraterne til Handlinger, der giver saavel Øvrigheden som paa Arbejdsgiverens Forlangende *Pinkerton*s korpset Anledning til at skride ind med Magt.

Oplysninger om disse Forhold, som gentagende har været fremhævet af Riddernes Formand, blev stadfæstede ved Vidneafhøringer, som et af Kongressen nedsat Udvalget lod foretage i indeværende Føraar. Udvalget blev nedsat i Anledning af Pinkertonskorpsets Optræden ved Homesteads Strejken i Sommeren 1892, ved hvilken et større Antal Personer — der paastaas over 100 — blev dræbte, og erklærer Udvalget herom, at Korpsets Optræden var „unødvendig“, idet de strejkende ikke havde gjort mindste Forsøg paa Overgreb, før Korpset kom til Stede.

Til disse Oplysninger følger Udvalget en Erklæring om, at de enkelte Stater har Ret til at forbyde Oprettelsen og Anvendelsen af saadanne private Militær-Korps.

Om Staterne vil gøre Brug af denne Ret til at udrette denne „Skamplet paa Amerikas Civilisation“, faar Fremtiden at vise. De Forbrydelser, der er begaaede i de forløbne Aar, vil dog ikke blive udrettede.

Powderly paastaar, at flere Kulminearbejdere i Pennsylvanien, der fremdeles betragtes som uskyldige af dem, der kendte dem bedst, er død i Galgen, skønt deres Brøde aldrig er bleven bevist. Og han tilføjer:

„Naar en Gang den Dag oprinder, da alt skal aabenbares og modtage sin sidste Dom, vil ingen blive funden mere skyldige i den Forbrydelse, for hvilken Mænd døde paa Skafottet i Pennsylvanien, end dem, der paa den heromhandlede Tid beherskede de der-værende Kulmineselskaber.“

Oplysninger om disse Forhold, som gentagne gange
er blevet fremkommet af Riddernes Forbund, blev indsendte
ved Videnskabskommissionen, som et af Kongens næstelskede
lod foretage i undersøgende Forbindelse. Tilsvaret blev
sendt i Anledning af Riddernes Forbunds Optræden ved
Homeslands Strøken i Sommeren 1892 og blev en
stærk Antal Personer — der påstod, over 100 —
blev dræbt, og enkelte Tilfælde herom, at Kongens
Optræden var uendelig, der de stiftende ikke
harde gjort indbuds Forord på Overblik, for Kongen
kom til Stede.
Til disse Oplysninger blev Tilføjet en Betragtning
om, at de enkelte Stater har Ret til at foretage Op-
rettelse og Anvendelse af sædvanne på andre Måder.
Kongens
Om Staterne vil gøre Indsigelse, at denne Ret til at
indstille denne Skænkelse på Amerikas Optræden,
sær Fremtiden at vise. De Forbrydere, der er be-
gavede i de forløbne Aar, vil dog ikke blive indstillet.
Forskyldt påstod, at flere Kulminationsbetragtninger
Penskrænkelse, der fremdeles betragtes som skyldige
at dem, der kendte dem bedst, er ved Tolkningen skam
dette Brøde aldrig er blevet berørt. Og han tilføjer:
Når en Gang den Dag optræder, da alle skal
andenpart og modtage sin sidste Dom, vil ingen blive
inden mere skyldige i den Forbrydelse, der vilken
Mand havde på Skænkelse i Penskrænkelse, end dem,
der på den betragtede Tid betragtede de her-
værende Kulminationsbetragtninger.

